

İş, Aş, Hürriyet!
Kurucu meclis için genel grev!

Sayfa: 9

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Aralık 2021 / Sayı: 147 Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Tuzla Chen Solar, Dilovası Systemair, Bursa Tofaş, Oyak Renault, İstanbul Xiaomi Salcomp fabrikalarından, Gebze ve Çorlu'dan metal işçilerinden haberler

Sayfa: 2-3-4

SERMAYE VE İKTİDARI İÇİN FEDAKARLIK YOK!

HAKKIMIZI ALMAK İÇİN İŞGAL, GREV, DİRENİŞ VAR!

Bıçak kemikte! Krizi çıkaran bedelini ödesin!

Yaşadığımız ekonomik krizde, Türk lirasının son bir yılda yüzde 30 değer kaybedip pul olmasında, enflasyonun yüzde 50'lere dayanmasında, işsizliğin 10 milyonu geçmesinde, halkın Koronavirüsten kılınmasında işçinin, emekçinin, yoksul halkın bir suçu da dahil de yok. Tam tersine işçi emekçi sabah akşam çalıştı, paranın değeri düşüp, çarşı pazara zam yağdığına geçinmek için daha çok mesai yaptı, tıklım tıklım toplu taşımalarda, servislerle taşındığı fabrikasında işyerinde hastalık kaptı, can verdi. Sonuna kadar bedel ödedi ama hakkını alamadı.

Oysa bu dönemde patronlar villalarında, rezidanslarında kaldı, salgından uzak para kazanmaya devam etti. Türk lirası pul olduğunda halk zamlar altında ezilirken, işçiye TL ödeme yapıp ürünleri dolarla avroyla ihraç eden sermaye kârlarını katladı. Sermayenin iktidarı Sağlık Bakanlığı ile salgında vaka sayılarını gizledi, krizde enflasyon oranını düşük gösterdi. Hakkını arayanın karşısına polisini jandarmasını gönderdi. Sermaye ve istibdad rejimi halkı sömürken ve sustururken birlikte ve uyum içinde hareket etti.

Ama sermaye hâlâ utanmadan fedakârlık istiyor. Oysa krizi çıkaran onlar! Krizin sebebi sermaye düzeninin kendisi! Kâr ettiğinde ben risk alıyorum benim hakkımdır diyen patronlar bırakın zararları kârdan zarar ettiklerinde bile faturayı işçiye ödetmeye çalışarak gerçek yüzlerini ortaya koyuyor. İşçiye eklemek veriyorum diyen kibrin altındaki emek hırsızlığı ortaya çıkıyor.

Peki ya iktidara ne demeli? Hem patronun kasası dolsun hem seçim kazanayım derdiyle ekonomiyi yangın yerine çeviren bu iktidar. Şimdi "geçinemiyoruz" diye feryat edenleri susturmaya çalışıyor. İktidarın özel aflu salıverdiği mafya babaları halkı tehdit ediyor. Millet'in tüm birikimlerini yerli yabancı sermayeye peşkeş çekmiş, ekonominin damarlarını dolar zehriyle doldurmuş, bölgede emperyalizmin taşeronluğuna soyunmuş iktidar bir de üstüne dış güçler edebiyatıyla halka "devletin yanındayım" dedirtmeye çalışıyor. Tüm bunlarda işçinin, emekçinin, küçük esnafın, yoksul çiftçinin bir dahli, suçu, kabahati yok ama iktidarın istediği gibi başını öne eğecek "devletin yanın-

dayım" diyecek. Yok öyle yağma!

Onu demiyor mu? Bu sefer de düzenin parçası olan, sermayeye hizmet eden Amerika ile aynı yolun yolcusu muhalefet partilerine gitmesi bekleniyor. Malum Erdoğan yıprandı, iktidarı zayıflıyor. O emekçi halka faturayı ödemezse bunlar tahsilat için sırada bekliyorlar. Ama emekçi halkın karnı yalanlara tok! Kendi kaderimizi kendi elimize almanın, örgütlenmenin ve mücadele etmenin, düzenin kirli siyasetinin karşısına sınıf siyasetiyle çıkmanın zamanı! Krizi çıkaranlar belli: Sermaye ve onun iktidarı. Bedeli de onlar ödeyecek!

Artık bıçak kemikte! İşçi emekçi fedakârlık yapacaksa sömürerler ve ezenler için değil çocuklarına onurlu bir gelecek bırakmak için yapacak. Sermayenin istibdadının yanında olmayacak, ekmeğe ve hürriyete için karşısına dikiyecek. Cumhuriyet, Millet İttifakı için değil, işçi iktidarı için mücadele edecek. Sömürerlere fedakârlık, ezenlere boyun eğme yok! Hakkımızı almak için işgal, grev, direniş var!

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Mescidimizi de çay alanımızı da vermediler, biz söke söke aldık!

Merhaba, çok uzun bir süre önce fabrika yönetimine bazı taleplerimizi sunmuştuk. Çay alanımız çok küçük ve her yerden hava alıyor, mescit alanımız yok, dolaplarla çevirdiğimiz zemini beton olan bir alanı soyunma odası olarak kullanıyoruz ve sendika odamız henüz yapılmadı. Bunların bir an önce yapılmasını istediğimizi aylar önce yönetime bildirmiştik. Bize üretimdeki tüm makinaların değişeceğini, haliyle fabrikanın yeniden planlanacağını, bu sebeple taleplerimizin makinalar yerleştirildikten sonra karşılanacağını söylediler. Dediklerine göre biz toplu olarak çıktığımız yıllık izinden döndüğümüzde bu taleplerin birçoğu karşılanmış olacaktı. Biz 4 Eylül'de izinden döndük, yukarı-

da bahsettiğim alanların birinin bile yapımına başlanmamıştı. Kasım ayında havalara da soğudu, bu durum canımıza tak etti. Milyonlarca liralık yatırım yapan patron, kendisi için iki kuruşluk ama bizim için hayati olan ihtiyaçlarımızı karşılamamak için ayak diretti. Biz de 15 Kasım'da, vardiya değişiminde ilk eylemimizi yapma kararı aldık. Bunu duyan patron, eylem saati gelmeden önce bu alanların hepsinin yapımının bitiş tarihi için gün verdi ve temsilcilerimizi alanları yapacak olan müteahhit firmayla görüşürdü. Patronun sadece eylem kararını duyması bile aylardır çözülmeyen sorunların çözülmesini sağladı. Bu yüzden rahatlıkla şunu söyleyebiliriz: onlar vermediler, biz söke söke

aldık!

TL değer kaybetmeye devam ediyor, olan da bize oluyor. Ocak ayında değeri 380 Dolar olan asgari ücretin bugünkü TL karşılığı 4500 Lira. Temel tüketim mallarının ücretleri dolardan da hızlı artıyor. Dolarla iş yapan patronlar ise işçiye TL olarak maaş verip ürünlerini Dolar olarak sattıkları için karlarına kar katıyorlar. Kısacası, bizim alım gücümüz düştükçe onlar kazanıyorlar. Bu durumda patronlardan ve onların politikacılarından hakkımız olanı vermelerini beklemenin tutarsızlığı ortaya çıkıyor. İçinde bir tane bile işçi bulunmayan asgari ücret komisyonundan bir beklentimiz yok. Onlar engel olmaya çalışacaklar, bizse hakkımız olanı zorla alacağız!

Dilovası Systemair'den bir işçi

Kavgamız insanca onurlu bir yaşam için

"İşçi toplumuna inanmalıyız, devrime inanmalıyız. Bu iki ilkedен şüpheye düşersek hiçbir şey başaramayız. Marksizm ve Leninizm teorisiyle kuşanmış sıkı disiplinli bir toplumla ve bu toplumun ordusuyla tüm devrimci gruplar ve devrimci sınıfların birleşik cephesi işçi düşmanlarını ve kapitalizmi bozguna uğratacaktır."

Selam bütün emekçi ve işçi dostlarım. Dilovası İMES Systemair firmasında çalışan bir metal işçisiyim. Artık fabrikadaki sendikal sorunların ilerisinde enflasyonla, geçim sıkıntılarıyla mücadele etmeye başladık. Her yeni gün gıda, yağ, akaryakıt zamlarıyla mücadele etmeye başladık. Biz işçiler sustukça bir zam daha geliyor, biz sustukça sofradaki temel besinler bile lüks oluyor. Biz hep şükür dedikçe bir zam daha geliyor. Her şeyin zamlanması, gerçek enflasyonun yüzde 44 olduğu bir ülkede değişmeyen tek şey işçinin maaşı. Maaşımız her gün eriyor, her ay vergi adı altında çalışmıyor. Çeşitli yalanlarla bu pahalılığın sebebi olarak dış etkenler adres gösteriliyor. Ne yaşanırsa yaşansın kendilerinde hata bulmayan ama her tarafın düşmanla çev-

relendiğini söyleyen hükümet en büyük işçi düşmanıdır. 20 yılı aşkın süredir yönetimde olup, sözde işçi dostu görünerek bizi dünyanın en yüksek enflasyonlu ve en düşük ücretli ülkelerden biri haline getirdi. Sebebi ise bizim işçi ve emekçi yoldaşlar. Biz yozlaştıkça, bireysel sebeplerle birbirimizden ayırdıkça kaybediyoruz. Makinalarla ve ellerimizle emek ürettiğimiz fabrikalarda çalışmamıza rağmen yönetimin işçinin elinde olduğu bir toplum inşa etmeyi başaramıyoruz. Biz birleşip savaşmadıkça onlar sahada zenginleşiyor, biz fakirleşiyoruz. Hükümet ve sermaye

işbirliği içinde serbest piyasa ekonomisinde eziliyoruz. Daha elimizde kaybedecek bir şey kalmadı dostlar. Peygamber siyaseti yapanlar, yandaş olanlar zenginleştikçe zenginleşti. Bütün bu yaşanan meselelerin faturasını hep biz ödüyoruz. Artık adil bir işçi düzeni için el ele omuz omuza meydanlarda sokaklarda mücadele vakti geldi emekçi dostlar. Sadece bugünler için değil, bizden sonraki neslin de bu kaderi yaşamaması için mücadele vakti geldi dostlar. Mesele vatan, din, renk, mezhep meselesi değil mesele artık insanca onurlu yaşama mücadelesidir!

Gebze'den bir metal işçisi kadın

Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Merhaba yoldaşlar. Gebze'de yeni açılmış yabancı menşeli telefon fabrikasında çalışıyorum. Fabrikada çalışan arkadaşlarımızın çoğu üniversite mezunu iş bulamayan tecrübesiz genç arkadaşlarımız. Çoğunun fabrika deneyimi de olmamış. Patronlarımız bu durumdan faydalanarak işçilerin üzerinde büyük baskılar kuruyor. Günlük hedef sayının çıkması için işçileri psikolojik şiddete maruz bırakıyorlar. Çıkmadığı takdirde vermiş olduğu primleri kesmek, mola saatlerini iptal etmek ile tehdit ediyorlar. En ufak konuşmamızda performans değerlendirme kartlarına eksi atıp primden düşüyorlar. Yapmış olduğumuz 10 dakikalık çay molarımızı kesmek ve işten çıkartmakla tehdit ediyorlar. Yeni giren, henüz 1 haftalık çalışan arkadaşlarımızdan alışma süreçlerini göz ardı edip saatlik yüksek hedefler koyuyorlar ve çıkması için sürekli başlarında baskı yapıyorlar. Söyledikleri hedefleri ekipmanlarımız eksik olmasına rağmen istiyorlar ve bunu dile getirince henüz yeni bir fabrika olduklarını, eksiklerin tamamlanacaklarını sipariş verdiklerini söylüyorlar. En basit örneği göz kontrol yapmak için 2 aydır ışığa ihtiyaç duyduğumuzu söylüyorlar ve hala geleceğini söylüyorlar. Ekip liderimiz dilek ve öneri kutusuna isteklerimizi yazabileceğimizi, önerilerimize açık olduğunu söylemesine rağmen sunduğumuz hiçbir isteği yerine getirmiyor. En basiti mola alanımız. Malum havalar soğudu, yağmurlar başladı, beş kişinin zoraki sığacağı alana insanlar zorla sıkışmaya çalışıp sigara içmeye çalışıyor. Bunları dile getirdiğimiz takdirde daha yeni olduklarını, düzene sokacaklarını söylüyorlar, açılmasının üzerinden 6 ay geçmesine rağmen isteklerimizi yerine getirmemek için bizleri sürekli oyalıyorlar. Biz de taleplerimizin karşılanması için birlik olmamız gerektiğinin her geçen gün daha çok farkına varıyoruz. Daha iyi şartlar altında ve daha iyi ücrete çalışıp, baskılardan kurtulmak için örgütleniyoruz. Sendikalı olduğumuzda daha güçlü olacağımızı biliyoruz.

Bursa OYAK Renault'tan bir işçi

Krize ve hayat pahalılığına karşı hep birlikte mücadele etmeliyiz!

MESS grup toplu iş sözleşmesinde patronlarla sendikaların görüşmeleri sürüyor. Döviz kurunun artması ile birlikte MESS patronları kârına kâr katmaya devam ederken Türk lirasının değer kaybetmesi ile işçiler olarak bizlerin alım gücü düştü ve her geçen gün daha çok düşüyor. Sendikamızın açıkladığı taslakta istenen zam oranı Türk lirasının değer kaybetmesi ile birlikte daha sözleşme imzalanmadan erimiş oldu. Açıklanan taslağın hepsini alsalar bile kayıplarımızı karşılamıyor. Fabrika içinde en çok konuşulan konulardan birisi Türk lirasının değer kaybetmesi nedeniyle sözleşmenin revize edilmesi gerektiği.

Ancak Türk Metal Emek şube başkanının söylemine göre;

"- Sözleşmenin revize edilmesi söz konusu olamaz.

- Böyle bir yasa yok, ancak grev zamanı değişebilir.

- Döviz kurunun yükseleceğini biz nereden bilebilirdik..." diyerek revize talebimizin olamayacağını söylüyor.

2017 ve 2019 sözleşmesinde aynı sıkıntıyı yaşadık. Sözleşme imzalandıktan sonra 4-5 ay içerisinde aldığımız tüm zamlar eridi ve kısa sürede alım gücümüz düşmüş oldu. Sendikamızın bu durumu daha önceden ön görmesi ve önlemini alması gerekirdi.

ARKADAŞLAR!

Sendikaları haklarımızı araması konusunda harekete geçirecek, kriz ve hayat pahalılığına karşı mücadele etmeliyiz. Sözleşme acilen revize edilmeli. Aksi takdirde açlık sınırında yaşamaya devam edeceğiz. Bizler birlik olup harekete geçmediğimiz sürece sendikalar adım atmayacaktır. Hakkımızı istemekten korkmayalım, güç bizim elimizde. Emegin olmadığı, emekçinin olmadığı hiçbir yerde kazanç olamaz.

İstanbul Xiaomi Salcomp'tan bir işçi

Onurlu ve azimli mücadelemiz sayesinde Salcomp fabrikasında haklarımızı aldık

Merhaba arkadaşlar! Salcomp telefon fabrikasında 2021 Nisan ayında işe başladım. İlk aylarda eksik maaş, asgari ücretin bile tam yatırılmaması, hiç kimsenin mesai ücretinin yatırılmaması gibi sorunlarla karşı karşıyaydık. Her ay başında insan kaynaklarına çıkıp maaş bordromuzu istediğimiz zaman bizi azarlayarak "Kapının önünde bekle!" cümlesini kullanıyorlardı. Telefon bandında takım liderleri "Haydi çabuk! İş çıksın!" şeklinde psikolojik baskı ve mobing uyguluyordu. Böyle kötü bir çalışma sistemiyle karşı karşıyaydık.

Yemek molalarımız yarım saat iken, yemeğe çıktığımız zaman güvenlikten geçip yemekhaneye inene kadar yarım saatimizin 6 dakikası geçiyordu. Yemek yedikten sonra çoğu zaman bir sigara içme şansımız bile maalesef olmuyordu.

Önemli olan nokta, bazı evli olan kadınların fırsat bulup ailesiyle konuşma şansı bile olmuyordu. Maalesef çok üzücü bir durum. Moladan sonra iki dakika geç gelen arkadaşlarımız hakkında tutanak tutup "Bir daha geç kalmayın!" diyerek her zaman korkutarak mobing uyguluyorlardı. Sizinle başka önemli bir durumu da paylaşmak istiyorum. Çoğu kişinin performans düşüklüğü bahanesiyle çıkışını vermiştiler. Ama gerçekte çoğu çalışan söylenenin aksine, ter dökerek çalışıyordu.

Biz Salcomp çalışanları bu bozuk sisteme, bu kötü çalışma şartlarına karşı alay eder gibi "isterlerse dolar 20 lira olsun gerekirse soğan ekme yeriz" diyen siyasetçiler, lüks içinde yaşayan, gelecek kaygısı olmayan, ülkeye hiçbir faydası olmayan asalak insanlar var. Lakin kötü tarafı bunları baş üstünde tutan, alkışlayan, destekleyen maalesef yine işçi emekçiler de var. Din ve vatansızlık maskesi altında insanlar kandırılıyor ve

omuz omuza mücadele ettik. Ertesi gün Türk-Metal sendikasına üye olduğumuz için 180 kişinin çıkışını verdiler. Bu bizi daha da çok öfkeli kıldı ve büyük bir mücadele yoluna koyulduk. 5-6 gün boyunca gece gündüz fabrikanın bahçesinde eylem yaptık. Çimlerde uyuduk, kartonların üstünde uyuduk. Ama asla davamızdan, mücadelemizden vazgeçmedik. Her geçen gün iyi haberler alıp ilerliyorduk. Yetki belgesini Çalışma Bakanlığı'ndan aldık. Bundan sonra patron, Türk-Metal sendikasına Salcomp fabrikasının kapılarını açtı ve hepimiz sendikaya üye olduk. Değerli arkadaşlar, bu güzel ve mutlu gelişmeleri sizinle paylaşmak istedim. Asla pes etme, yola devam et! Bir duruşunuz, bir karakteriniz, bir onurunuz olsun! Salcomp'tan sizlere saygı ve sevgilerimi sunuyorum.

Bursa Tofaş fabrikasından bir işçi

Türk Metal'in taslağı ile ekonominin geldiği durum arasında dağlar var

2021 metal işkolu toplu sözleşmesinde Türk Metal'in açıkladığı taslak ile o günkü ekonomik durum ile şimdiki ekonomik durum arasında dağlar kadar fark var. Dövizin artmasıyla birlikte Türk Lirası değer kaybetmeye devam ediyor. Dövizin artmasıyla her şeye yapılan ek zamlar nasıl giderilecek? Taslağın tamamını bile alsa yüzde 29'un artık bir değeri yok! Ocak ayı gelmeden her şeye zam geldi. Yılbaşından sonra da zam geleceği kesin. Her geçen gün daha da kötüye gidiyoruz. İşçi ve emekçileri daha çok zor günler bekliyor. Bir hafta önce aldığı şeylerin bugün yarısını

almaya gücü yetmiyor insanların. Ülke kötüye doğru gidiyor, rotasız giden bu gemi, bir yerde batacak ve en zor günleri yine işçi ve emekçi sınıfı yaşayacak!

Açlık sınırı altında yaşayan insanlara karşı alay eder gibi "isterlerse dolar 20 lira olsun gerekirse soğan ekme yeriz" diyen siyasetçiler, lüks içinde yaşayan, gelecek kaygısı olmayan, ülkeye hiçbir faydası olmayan asalak insanlar var. Lakin kötü tarafı bunları baş üstünde tutan, alkışlayan, destekleyen maalesef yine işçi emekçiler de var. Din ve vatansızlık maskesi altında insanlar kandırılıyor ve

uçuruma sürükleniyor. Bu zihniyeti değiştirmemiz lazım.

Tofaş'ta eskiden MESS ile her görüşmeden sonra sözleşme ile ilgili bilgilendirme yaparlardı. Türk Metal temsilcileri, yalan da olsa, bir şeyler anlatırlardı. Mola zamanlarında atölyeleri gezerlerdi. Şimdi kaçınıcı oturma oldu gelen bilgi veren yok. Sosyal medyada paylaşımlar yapıyorlardı, artık sanırım korkuları büyük. Taslak ilk açıklandığında işçinin nabzını ölçmek için soruyorlardı. Taslağı beğendiniz mi diye sorduklarında alınan cevaplar "yüzde 25 olursa iyi olur" gibiydi. Son ekonomik durum ve artan döviz kuru ile birlikte gelen zamlar üzerine temsilcileri atölyelerde gören yok. Şimdiki durumu baz alırsak yeni bir taslak hazırlanması gerekiyor. Öyle anket falan yapılarak değil açıklanan yoksulluk sınırı, gerçek enflasyon, son bir yıl içinde temel gıdalara gelen zamlar baz alınarak bir sözleşme taslağı hazırlanmalıdır. Bunu Türk Metal ve Birleşik Metal'in ortak bir tavırla yapması gerek. Yoksa sonucu iki sendika için kötü olacaktır.

Çorlu'dan bir metal işçisi

Gelecek zammı onlar değil biz belirleyelim

Merhabalar ben Çorlu'da alüminyum fabrikasında çalışıyorum. Şu anda fabrikada en çok konuşulan konulardan bir tanesi asgari ücretin ne kadar olacağıdır. Hemen her gün beraber oturduğumuz molalarda veya servis beklerken kendi aramızda asgari ücrete ne kadar zam geleceğini tahmin etmeye çalışıyoruz. Kimimiz 3600 lira civarı geleceğini kimimiz ise en fazla şu anki asgari ücretin üzerine en fazla 300 ya da 400 TL üstü olacağını düşünüyor. Ama biliyoruz ki asgari ücretin üzerine ne gelirse gelsin önümüzdeki sene temel ihtiyaçlara gelen zamlar karşısında asgari ücretin hiç şansının olmayacağıdır.

Gelecek olan zammı hükümet ve patronların kendi keyiflerine göre belirlemelerine müsaade etmeyelim. Kendi ücretlerimizi kendimiz belirleyelim. Hak ettiğimiz ücret onların göstermelik masaları değil bizim fabrikalarda birlikte verdiğimiz mücadele belirleyebilir. Ancak birlikte mücadele edersek mutfaktaki yangını durdurabiliriz. Ne yapmamız gerektiğini biliyoruz.

Gebze'den bir metal işçisi

Kurtuluş sendikalı olmakta, toplu iş sözleşmesinde

Merhaba dostlar. Ben Gebze'de bulunan ve güneş panelleri üreten bir fabrikada çalışmaktayım. Düşük ücretlere, baskıya karşı kurtuluşu sendikamıza örgütlenmekte görüyor ve bu amaca yönelik hareket ediyoruz. Fakat patron daha önce yaptığı gibi işçi atmaya cesaret edemeyip başka girişimlerde bulundu.

En eski çalışan işçileri diğerlerinden ayırmak için çeyrek altınlar dağıtmak, hepimize sözde 400-800 TL arası olmak üzere prim sözleri ve son olarak enflasyonun yükselmesi sonucu başına daha büyük işler açmamak için hepimize 500 TL tutarında enflasyon farkı vermesi bu girişimlerden bir kaç tanesiydi. Gel gelelim evimizdeki yangın söner mi bu boş sözlerle? Sönmedi. Patron en az 400 en fazla 800 TL olmak üzere primlerimizi dağıttı dağıtmasına da gelin görün ki 200 TL bile alan işçi arkadaşımız yok. Doğal olarak bu tutulmayan sözler ve yarım yamalak ücret politikaları uzun vadede patronun başına bela olmaya başlayacaktır.

Çünkü tutamayacağı sözler veren patrona karşı birçok işçi arkadaşımızın sabrı tükendi. Ne verilen sözler ne de en eski işçi arkadaşlarımıza verilen çeyrek altınlar batmaya sürüklenen ekonomide bizlerin kurtuluşu olamaz. Kurtuluş sendikalı olmaktır, patronu toplu sözleşme masasına oturtmaktır.

Yalanınızı sevsinler: Tersanede 8 Bin TL maaşa çalışacak işçi yokmuş!

Türk lirasının yaşadığı değer kaybı, yüksek enflasyonu beraberinde getirip işçileri yoksullaştırırken, dolarla iş yapan ama işçiye Türk lirası ile maaş veren tersane patronları zenginleşiyor. Asgari ücret tartışmalarının yükseldiği bu dönemde, konu işçi ücretlerini kısmak olunca tersane sahipleri ellerinden geleni ardına koymuyor. Burjuva medyası da krizin faturasını işçilere kesmek için patronların sözcülüğünü yapıyor!

Türkiye gazetesi değil patronların gazetesi!

İnşaat, madencilik, enerji ve daha pek çok alanda şirketlere sahip, burada çalışan işçilerin sö-

mürüsü üzerinde yükselen İhlas Holding'in propaganda aygıtı olan Türkiye gazetesi, Pazar sayısında tersaneleri işaret ederek, işçilerin iş beğenmediğini ve Yalova'da bulunan Tersan Tersanesi'nin işçilere yüksek ücret vermesine rağmen çalışacak işçi bulamadığı iddiasını haberleştirdi. "8 bin TL maaşa çalışacak işçi yok" manşetiyle çıkan haberde, üretimi işçilerin iş beğenmemesinin tehdit ettiği yazıyor. Adı "Türkiye" gazetesi olan bu patron gazetesinin, memleketin gerçeklerinden de tersanelerden de bihaber olduğu açıktır. Çünkü Türkiye'nin en büyük tersanelerinden birisi olan Tersan Tersanesi'ni tanıyan her-

kes, yüzden fazla taşeronun altında binlerce işçinin son derece ağır koşullarda, uzun mesai saatleri boyunca hayatlarını tehlikeye atarak çalıştığını, işçilerin pislik içerisindeki soyunma odalarında iş kıyafetlerini giymek durumunda olduğunu, işçilerin ezici çoğunluğunun aldıkları ücretler üzerinden sigortalı olmadıklarını bilir.

Dolar zengini tersane patronları işçi düşmanlığında sınır tanımıyor!

Patronların tersane işçilerini ücret beğenmemekle ve çalışmamakla suçlaması gülünçtür. Tersan Tersanesi işçileri, dünya çapında ses getiren gemi imalatının esas kahramanlarıdır ve öyle de kalacaklardır. Sigorta ücretlerini eksik yatırarak suç işleyen, Ar-Ge çalışmaları adı altında devletten ödenek alıp, tersane içerisinde Ar-Ge çalışması yürütmeyen, tersaneye müfettişin geleceği günlerde ofislerin tabelalarını değiştirip bir Ar-Ge bölümü tiyatrosu oynayarak yolsuzluk yapan Tersan yönetimi ise Türkiye gazetesi aracılığı ile yaptığı bu haberde işçi düşmanlığını bir kez daha göstermiştir!

Ankara'dan bir promosyon işçisi

Minik devrimler

29 Ekim Cumhuriyet Bayramı denildiğinde çoğu kişinin aklına ne gelir ortada değil mi. Ama biz gibi emekçi insanların aklına bunun dışında bir de resmi tatil mesaisi veya izni de gelir. 2 yıllık işsizliğimin ardından bulduğum ve zor şartlar altında tutunmaya çalıştığım iş yerimde birçok iş yerinde olduğu gibi zaten insan hayatına uygun olmayan kurallara bile uymayarak ve insanca yaşamayı daha da zorlaştırarak çalıştırıyorlar. İşsiz kalıp mı sürüneyim yoksa işe devam mı edeyim sorgulamasını yaptırıyorlar ne yazık ki. Her iş yerinin birbirinden beter yönleri var gerçekten. Önceki iş yerimde aldığım resmi tatil mesai ücretimin bu iş yerimde verilmemesini öğrensem de mesai çizelgesine yazarak bu gidişatı değiştirmek istedim. Bir mesai arkadaşımın da öncülüğü ve desteğiyle firma sahipleriyle bu konuyu yüz yüze görüştük ve zaten verilmiş bir hakkımızı zorla almak durumunda kaldık. Yaklaşık 30 kişi de bizimle beraber bu hakkına kavuşmuş oldu. Biliyorum kim bilir nerelerde kimler ne zorluklarla baş ediyor. Bu hırsızlık küçük bir ayrıntı olarak gözükse de firmanın ve eski çalışanların kanıksadığı bu durumu değiştirmek bize ayrı iyi geldi ve kendi dünyamda büyük bir hareket oldu. Herkese mücadele ettiği her ne varsa bu yolun sonunda başarıya ulaşmalarını diliyorum. Ankara'dan düzeni değiştirmek iyileştirmek isteyen herkese selam olsun.

www.turkiyegazetesi.com.tr

ISSN 1305-0400
9 771305 040008

21 KASIM 2021 PAZAR
FİYAT: 1,5 TL İKTC: 3 TL

Türkiye

8 BİN TL MAAŞLA İŞÇİ YOK

ÜRETİMİ FRENLİYOR

"İş beğenme" problemi üretimi frenlemeye başladı. Anadolu'da birçok işletme işçi açığını kapatmak için maaş yükseltti. Yalova'da her yıl 4 gemi satıp 150 milyon dolarlık ihracat yapan tersane; kaynak, montaj ve inşaatçıları arıyor. Maaş 8 bin lira ancak çalışmak isteyen yok. 4'YE

Dünyaya gemi üreten Yalova'daki tersane, kesenin ağzını açtığı hâlde eleman bulamıyor

DİSK Kocaeli Bölge Temsilciler Kurulu toplandı: İşçi temsilcileri DİSK'i geleneklerine sahip çıkmaya, mücadele etmeye çağırdı!

23 Kasım'da DİSK Kocaeli Bölge Temsilciler Kurulu İzmit Lastik-İş Sosyal Tesisleri'nde toplandı. Sanayi işçilerinin yoğun olarak bulunduğu bölgeden başta petro-kimya ve metal olmak üzere çeşitli sektörlerden yüzlerce işçi temsilcisi toplantıya katıldı. Açılış konuşmalarının ardından kürsü fabrika ve işyeri temsilcilerine verildi. Söz alan temsilciler örgütlenme, hayat pahalılığı gibi çeşitli konularda görüşlerini belirterek DİSK'i işçi sınıfının mücadelesini yükseltmeye çağırdılar.

DİSK'in ev sahibi işçilerdir... İşçinin evinde patronlara yer yok!

Kürsüye çıkan temsilciler artan enflasyon, hayat pahalılığı ve vergi zulmü gibi sorunların dayanılmaz boyutlara geldiğini ve artık dostlar alışverişte görsün şeklinde düzenlenen basın açıklamalarından vazgeçilmesi ve kitlesel eylemler düzenlenmesi gerektiğine vurgu yaptılar. DİSK'in mücadelecilik tarihine vurgu yapan temsilciler DİSK'in kuruluş ilkelere unutulmaya yüz tuttuğuna işaret ettiler. Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi'ne bağlı Chen So-

lar fabrikasının baş temsilcisi konuşmasında DİSK kongrelerinde Ekrem İmamoğlu'nun ev sahibi olarak tanıtılmasını ve 1 Mayıs'ta kürsüye çıkarılmasını eleştirerek DİSK kongrelerinin ev sahibinin de 1 Mayıs kürsülerinin sahibinin de işçiler olduğunu vurguladı. Ayrıca konuşmasında DİSK'in seçim odaklı politikalar üretmek

yerine bir dakika bile beklemeden eyleme geçmesi gerektiğini ve bu bağlamda Türk-İş ve Hak-İş konfederasyonlarına da çağrı yapılması gerektiğinin altını çizdi.

MESS'e karşı greve hazırlanalım!

Yine Birleşik Metal İş Gebze Şubesi'ne bağlı Sarkuysan fabri-

kasının baş temsilcisi söz alarak önümüzdeki MESS sözleşmeleri sürecinde grevin örgütlenmesinin öneminden ve bu grevin sadece Birleşik Metal-İş sendikasına bırakılmayarak konfederasyon olarak DİSK'in elini taşın altına koymasına gerektiğini söyledi. Temsilcilerin konuşmalarının ardından söz alan DİSK Genel

Başkanı Arzu Çerkezoğlu konuşmaların ana fikrini anladıklarını ve önerileri hayata geçirmek için çalışmalarına başlayacaklarını söyledi.

Eylem kararları olumlu ama uygulama önemli

Toplantının ardından DİSK adına Arzu Çerkezoğlu bir açıklama yaparak artan yoksulluğa ve hayat pahalılığına karşı yeni eylem planlarını açıkladı. Bu açıklama DİSK'e bağlı fabrikalarda coşkuyla okundu. Açıklamada 25 ve 26 Kasım tarihlerinde DİSK'in örgütlü olduğu tüm il ve bölgelerde kitlesel basın açıklamaları gerçekleştirileceği belirtildi. Aynı zamanda Türk-İş ve Hak-İş başta olmak üzere tüm emek örgütlerine ortak eylem çağrısı yapıldı. Yapılan açıklama olumlu olmakla beraber alınan bu kararların uygulanması büyük önem arz ediyor. Türk-İş ve Hak-İş'e yapılan çağrı daha yüksek sesle yinelenmeli ve bu konfederasyonlara bağlı sendikalarda örgütlü işçilerin bu çağrıyı duyması sağlanmalıdır.

Dolar rekor üstüne rekor kırıyor! Ekmeğimiz her gün biraz daha küçülüyor! Haklarımız olanı almak için MESS taslakları güncellensin!

23 Kasım günü Türk lirası dolar karşısında hızla değer kaybetti. Her ne kadar ülkeyi yönetenler dolarla maaş almayanları ilgilendirmediğini söyleyerek milyonlarca emekçinin aklıyla dalga geçseler de lira ile maaş alan herkesin alım gücü azalmış oldu. Türk Metal'e göre daha yüksek bir zam talebi ile masaya oturan Birleşik Metal-İş sendikasının taslağı, açıklandığı gün 173 dolara denk geliyordu. Bugün itibarıyla bu rakam 117 dolara kadar geriledi.

Hem doları hem de enflasyonu yükselten siyasi iktidarın bilinçli bir şekilde izlediği düşük faiz yüksek enflasyon politikasının ardından iğneden ipliğe her şeye zam gelmeye başladı. Devrimci İşçi Partisi ve Metal İşçisinin Sesi de bu ilk faiz indirimi kararından sonra MESS taslaklarının güncellenmesi gerektiğini söyledi. MESS'e bağlı fabrikalardan da revizyon talebi yükselmeye başladı. DİSK'in açıkladığı asgari ücret talebi de MESS taslaklarının geçerliliğini yitirdiğini ortaya koyuyor. DİSK asgari ücrette %84'lük bir artış talep ederek 5.200 lira net ücret talep ediyor. Bunun saat ücreti karşılığı da yaklaşık 29 liraya denk geliyor. Bugün

MESS'e bağlı fabrikalarda ortalama saat ücretinin 22 lira olduğu düşünülürse Birleşik Metal-İş sendikası talep ettiği %30,84'lük zammın tamamını bile olsa ortalama ücretler 29 lira bulmuyor. Bu rakamlar taslakların güncellenmesinin artık şart olduğunu gösteriyor.

Hem MESS görüşmelerinde hem de asgari ücret görüşmelerinde işçinin karşısında masaya oturanların sözleşmeleri bir an önce bitirme telaşı içinde olduklarını görüyoruz. Normalde asgari ücret açıklanana kadar ücret teklifi iletmeyen MESS bu sene asgari ücreti beklemekten sözleşmeyi bağlamayı öneriyor. Yine aynı şekilde asgari ücret görüşmelerinde de hem hükümet hem de patronlar "belirsizlik giderilsin" bahanesiyle bir an önce asgari ücretin belli olmasını istiyorlar. Bu telaşın tek sebebi yüksek enflasyonun devam edeceğini bilmeleri. Sof-

radaki ekmeğin her gün biraz daha küçüldükçe emekçilerin beklentileri de artıyor. Bu sebeple bir an önce hem asgari ücreti hem de MESS sözleşmesini sonuca bağlayarak işçileri emekçileri enflasyon yükü altında ezmemek istiyorlar.

Çok büyük bir basınç olmadığı sürece sarı sendika Türk Metal'in taslağını güncellemeyeceği aşikâr. Burada sorumluluk DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş sendikasının omuzlarında. Birleşik Metal-İş sendikası taslağını güncelleyerek Türk Metal'in üzerindeki basıncı da arttırabilir. Fakat Gerçek gazetesi sayfalarında en başından beri vurguladığımız gibi taslakları güncellemek tek başına hiçbir şeyi değiştirmez. Önemli olan çok geç olmadan fabrikaların greve hazırlanmasıdır. Patronlar aylardır özellikle Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu fabrikalarda fazla stok biriktirerek greve hazırlanıyorlar. Metal işçileri de üretimden gelen güçlerini kullanmaktan çekinmeyeceklerini, her türlü grev yaşama karşı fiili bir şekilde mücadele edeceklerini MESS'e göstermelidir. Patronların kölesi olmamak için fabrikalardan işgal, grev, direniş sesini yükseltmemiz gerekiyor.

Nelteks işçileri işine emeğine sendikasına sahip çıkıyor!

Gebze'de bulunan Nelteks firmasında işçiler, "hak verilmez alınır" diyerek sendikal örgütlenme yoluna gittiler. Türk-İş'e bağlı Deriteks sendikasıyla başladıkları yola işkolu dolayısıyla yine aynı konfederasyona bağlı Tez-Koop-İş sendikasıyla devam ettiler ve sonunda işyerinde sendikal yetki için gerekli çoğunluğu sağladılar. Ancak pek çok işyerinde olduğu gibi patron işçilerin anayasal hakkına karşı bir saldırı başlattı. "3 yıllık siparişimiz var çok çalışacağız" gibi ifadelerle işçileri kamçılayan Nelteks yönetimi sendikal çoğunluk belgesi gelince küçülmeden hatta fabrikanın kapanmasından bahsetmeye başladı. Bazı işçileri işten çıkarttı. Nelteks'in bağlı

olduğu ve aynı binada yer alan Neşe Plastik yönetimi de aynı sendika düşmanı tavrı sürdürmekte. Bu tutuma karşı Nelteks işçileriyle birlikte Tez-Koop-İş sendikası ve Türk-İş yetkilileri 24 Kasım Çarşamba günü fabrika önünde bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamada sadece Nelteks'e değil üst işveren kurumundaki Neşe Plastik'e de seslenen işçiler "emeğimizin, alın terimizin patron masalarında meze haline gelmesine müsaade etmeyeceğiz" dediler. Açıklamaya Devrimci İşçi Par-

tisi de destek verdi. Son dönemde hileli iflaslar ve konkordato ilanları artıyor. Sendikalaşmaya karşı ve toplu sözleşmeyi engellemeye yönelik "yasadışı lokavt" niteliğindeki kapanma tehditleri de sık sık gündeme gelmeye başladı. Devrimci İşçi Partisi işçinin anayasal hakkını tanımayan, yasadışı lokavta, hileli iflasa giden işletmelerin işçi denetiminde kamulaştırılmasını savunmaktadır. DİP, Nelteks işçilerinin de mücadelesinin yanında olmaya devam edecektir.

Bakırköy Belediyesi işçileri greve devam ediyor!

İstanbul Bakırköy Belediyesi'nde toplu iş sözleşmesi sürecinde, belediye yönetiminin dayatmalarına karşı 25 Ekim'de greve çıkan Belediye-İş üyesi işçiler grevlerini sürdürüyor. Belediye yönetiminin işçilere ilk yıl için yüzde 3, sonraki yıllar için de sırasıyla yüzde 5 ve yüzde 7 zam teklifi işçiler tarafından reddedildi.

Resmi enflasyonun yüzde 20, gerçek enflasyonun ise bunun kat kat üstünde olduğu gerçeğiyle yüz yüzeyiz. Belediye Başkanı Kerimoğlu bu gerçeklerin karşısında işçilerle dalga geçmesine yüzde 3'lük zam teklifi sunuyor. Bununla da kalmayıp kamu işçilerinin belediyeye maliyetinin 20 bin lira olduğuna, işçilerin eline net 13-14 bin lira geçtiğine dair yalanlar atıyor. Emekçi halk her geçen gün yoksullaşmaktayken Bakırköy Beledi-

yesi işçileri hak verilmez alınır diyerek daha fazla yoksullaşmayı kabul etmiyor, belediye başkanının yalanlarına, tehditlerine baş eğmiyor ve grevlerine devam ediyor.

İşçi ve emekçilerin grev silahını kullandığında, hakları için mücadeleye başladığında tüm patronların, düzen partilerinin aynı davrandığını Bakırköy grevi bize açık bir şekilde gösteriyor. Fakat aynı zamanda ekmeğin ve hürriyet için sınıf mücadelesinden, sınıf siyasetinden başka çıkar yol olmadığını da gösteriyor! Bakırköy grevi hepimizin grevidir, görevimiz bu grevi başarıyla ulaştırmaktır. Devrimci İşçi Partisi olarak grevlerinin başarıyla ulaşması için Bakırköy Belediyesi işçilerinin yanında olmaya devam edeceğiz!

28 Kasım 2021

Enka Sac işçilerinden örnek mücadele: Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlenen Enka Sac işçileri Temmuz ayında patronla toplu iş sözleşmesi görüşmelerine başladılar. Görüşmeler patronun örgütlenme sürecinin öncülerinden iki işçiyi ustabaşı oldukları gerekçesiyle sözleşmenin kapsamı dışında bırakma ısrarı sonucunda uyuşmazlıkla sonuçlandı. Bunun üzerine "ya hep beraber ya hiçbirimiz" diyen Enka Sac işçileri grev kararını fabrikalarına astılar.

Sözleşme sürecinin başından beri sendikayı da işçileri de fabrikayı kapatmakla tehdit eden patron grev tarihinin açıklanmasından hemen sonra yasadışı lokavt girişiminde bulunarak tatil gününde işçilerin fabrikada olmamasını fırsat bilerek fabrikadaki kalıpları kaçırmaya çalıştı. Bunu öğrenen işçiler hemen fabrikanın önüne giderek kalıpların çıkmasına engel oldular ve patronun yasadışı lokavt girişimini püskürttüler. Bunun üzerine patron işçilere tazminatlarını vererek fabrikayı kapatacağını söyledi. Fakat grev tarihi açıklandıktan sonra yapılan bu hamle hukuken yasadışı lokavt kapsamına girdiği için, sendika yetkilileri patrona, önce sözleşmeyi imzalayıp

işçilerin tazminatlarını bu sözleşmede belirlenen ücretler üzerinden yatırması gerektiğini ve kötü niyetli davrandığı için de ek bir tazminat ödemesi gerektiğini ilettiler. Bunun üzerine patron müşterileriyle konuşacağını, bu süre zarfında da işçilere ücretli idari izin vereceğini söyledi. Enka Sac işçileri de fabrikanın önünde nöbet tutarak ekmeklerine sahip çıktılar.

Kazanan işçi sınıfı, kaybeden ise patron oldu

10 günlük nöbetin ardından sendika ile patron arasında gerçekleştirilen görüşmede patron fabrikeyi kapatmakta kararlı olduğunu söyledi. Burada kaybeden ne Enka Sac işçileridir ne de işçi sınıfıdır. Örgütlü işçiyi başa çıkamayacağını anlayan patron kurtuluşu fabrikeyi kapatmakta bulmuştur. İşçiyi sendikasız bırakmak için fabrikeyi kapatmak gibi büyük bir maliyete katlanmak zorunda kalmıştır. Enka Sac işçileri ise ya hep beraber ya hiçbirimiz demenin vermiş olduğu haklı gururu tüm işçi sınıfına yaşattılar. Enka Sac işçilerinin mücadelesi tüm işçilere yol gösteriyor!

Gebze'de işçi kadınlar 25 Kasım'a damga vurdu! Şiddete karşı emekçi kadınlar en öne dedi!

Gebze'de, Birleşik Metal-İş ve Petrol-İş sendikalarında örgütlü kadın işçilerin de katılımıyla 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve

Dayanışma Günü'nde bir eylem gerçekleşti. Fabrikalarından gelerek Gebze Trafo Meydanı'nda toplanan kadınlar buradan sloganlarla, zılgıtlarla Kent Meydanı'na yürüdüler. "Her kadına iş, her iş yerine kreş!", "Geceleri ücretsiz kamu ulaşımı!", "Şiddete, tacize, tecavüze, kadın cinayetlerine karşı özsavunma!", "Şiddete karşı metal işçisi kadınlar en öne!", "Failleri değil, kadınları koru!", "İstanbul Sözleşmesi'nden vazgeçmiyoruz!" yazılı dövizler ile yürüyen kadınlar Kent Meydanı'nda taleplerini dile getirdikleri bir açıklama yaptılar. Açıklamanın ardından eylemin coşkusu halaylarla, zılgıtlarla devam etti.

İzmir'de kadınların şiddete ve yoksulluğa karşı öfkesi meydanlara taşındı

İzmir'de kadınların şiddete ve yoksulluğa karşı öfkesi meydanlara taşındı

İzmir Kadın Platformu'nun çağrısıyla binlerce kadın 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü dolayısıyla Alsancak Eski Leman Kültür önünde buluştu.

"Evde, sokakta, işte, kampüste... Şiddet her yerde. Çözüm örgütlü mücadelede!"

yazılı pankartın altında yürüyüşe başlayan kadınların sloganları, talepleri Alsancak'ta yankılandı. Artan kadın cinayetleri, şiddete karşı ilk çözüm olan özsavunma hakkının cezalandırılması, ekonomik krizle birlikte kadınların yaşamlarının git gide zorlaşmasının verdiği öfke kadınlarla birlikte meydanlara taşındı.

Eski Leman Kültür önünden başlayıp Türkan Saylan Kültür Merkezi önüne doğru devam eden yürüyüşte "Kadınlar sokakta hükümet istifa!" "Sözleşme bizim vazgeçmiyoruz!" "Kadın cinayetleri politiktir!" sık sık atılan sloganlar arasındaydı.

ç kadınlar en öne" diyerek alanda yerini aldı. DİP'li Kadınlar eyleme "Erkek şiddetine karşı özsavunma örgütlenmeleri kuralım!", "Özsavunma hakta yargılanamaz!", "İstanbul Sözleşmesi'nden vazgeçmiyoruz! 6284 uygulansın!", "Kadına yönelik suçlarda haksız tahrik ve iyi hâl indirimi kaldırılmalı!", "Şiddet gören, tehdit altındaki tüm kadınlara ekonomik güvence ve güvenceli iş!" ve "Fabrikalara ve iş yerlerine personel servisi zorunluluğu getirilsin!" yazılı dövizlerle katılarak kadınların şiddete karşı taleplerini yükseltti.

İstanbul Kadıköy'de sömürüye ve şiddete karşı emekçi kadınlar en öne diyerek alandaydık!

Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü olan 25 Kasım için kadınlar İstanbul'da 27 Kasım'da "Eşit, özgür olacağız; şiddetsiz, sömürsüz bir dünya kuracağız" şiarıyla bir araya geldi.

Devrimci İşçi Partili Kadınlar, örgütleyicileri arasında yer aldıkları eyleme "Şiddete, tacize, tecavüze karşı emekçi kadınlar en öne!" pankartı ile katıldı. Eylemin coşkusu ve katılımı yüksekti. Tüm kurum sözcülerinin konuşmasının ana vurgusu kadına yönelik şiddete karşı örgütlü biçimde mücadele çağrısı oldu. Eyleme Kadın Meclisleri, Eşitlik, FKF'li Kadınlar, İKD, Kadınlar Direnişte, Kırmızı Gazete, Sosyalist Kadın Hareketi katıldı.

Devrimci İşçi Partisi adına söz alan yoldaşımız Armağan Tulunay, sözlerine fabrikasında iş yerlerinde mücadele eden, direnen, greve giden, işe dönüş mücadelesi veren tüm emekçi kadınları selamlayarak başladı. Bel Karper, İndomie Adkoturk, Xiaomi Salcomp, Enka Sac, Bakırköy Belediyesi, Nelteks'teki emekçi kadınların, tüm işçilerin ekmek ve hürriyet mücadelesini selamlayarak sözlerine devam etti.

Kadın cinayetlerinin, istibdad rejiminin uyguladığı politikalarla beslendiğinin, yaşanan şiddet olaylarına karşı caydırıcı cezalar uygulamayarak şiddeti arttırdığının altını çizdi. Erkek egemen kapitalist sistemin, istibdadın kadın düşmanlığını teşhir etmek için bir araya geldiğimizi, İstanbul Sözleşmesi'nden vazgeçmediğimizi, 6284 sayılı yasa başta olmak üzere yasaların uygulanması için mücadele etmekten vazgeçmeyeceğimizi belirterek, kadınların yalnızca eylem alanında değil, şiddete karşı, baskıya karşı, hayat pahalılığı sonucu mutfakta sönmeyen yangına karşı her gün mücadele ettiğini sözlerine ekledi.

Yaşamlarımızı savunmanın yolunun yalnızca örgütlü bir mücadele ile mümkün olabileceğini, şiddeti şiddet anında savuşturmak için, yaşamlarımızı korumak için özsavunma örgütlenmeleri kurma çağrısı yaptı.

Erkek şiddetine karşı emekçi kadınlar en öne!

Devrimci İşçi Partili Kadınlar, "Erkek egemen kapitalist sisteme karşı emek-

İstanbul Sözleşmesi'nden vazgeçmiyoruz! ILO 190 uygulansın!

DİSK 25 Kasım faaliyetleri kapsamında ILO tarafından iş yerlerinde kadına yönelik şiddet, taciz ve ekonomik şiddeti önlemek amacıyla çıkarılan 190 sayılı sözleşmesinin Türkiye'de onaylanması ve etkin bir biçimde uygulanması için bir kampanya örgütledi. Çeşitli kentlerde "ILO 190 onaylansın!" "İstanbul Sözleşmesi'nden vazgeçmiyoruz!" sloganlarıyla eylemler düzenledi. Düzenlenen eylem ve etkinliklerde krizin, erkek egemen sistemin yükünü en çok çekenlerin kadınlar olduğu, ekonomik krizde, işsizlikte ilk gözden çıkarılanın, eşit iş yaptığı hâlde eşit ücret alamayan kesimin yine

kadınlar olduğu ifade edildi. Erkek şiddetini körükleyen politikalara, artan ayrımcılığa, yoksullaşmaya karşı emekçi kadınların önde olacağı mücadele çağrısı yapıldı.

Devrimci İşçi Partili Öğrenciler

İstibdada karşı Devrimci İşçi Partisi saflarında örgütlen! Hürriyet mücadelesini yükselt!

Memlekette adım adım inşa edilen istibdad rejimi öyle keyfi ve baskıcı bir hâl aldı ki kim ona karşı sesini çıkarıyorsa hemen tepesine çöküyor. Hakkını arayanı hedef gösteriyor, havuz medyası aracılığıyla karalıyor, kürsülerden iftira atıyor, "terörist" ilan ediyor. Çünkü istibdad her alanda dökülüyor, dikiş tutturamıyor, krizlere çare bulamıyor. Pislilikleri yapılan işlemlerle, sızan belgelerle her yere saçılmış hâlde. Ve varlığını ancak zor kullanılarak, baskıyla sürdürebiliyor. Her şey bize gösteriyor ki bugün memlekette hürriyet aynı ekmek gibi, su gibi bir ihtiyaçtır! Gençliğin

kendisini hiçe sayan ve geleceğini karartan istibdad rejimine karşı isyanı ise ufukta belirmiştir. Boğaziçi Üniversitesi'nde yükselen mücadele bunun işaretlerinden biridir.

Sandık değil sokak! "1 oy" değil mücadele!

Boğaziçi direnişi geçtiğimiz hafta 300. gününü aştı, 1. yılına dayanıyor. Bu direniş ki aylarca memleketin gündeminin en üst sırasındaydı. İktidardan havuz medyasına yapılan tüm karalamalara rağmen halkın büyük desteğini aldı. Eylemlere katılan binlerce öğrenci "1 oy" olduğunda siyasete etkisi yok

denecek kadar az iken sokağa çıktığında, üniversitesini savunmak için mücadele ettiğinde siyasetin göbeğine oturabilirdi. Gündem olmanın dışında kazanımlar elde etti. Yıllardır neredeyse aldığı hiçbir karardan geri adım atmayan iktidarın Melih Bulu'yu geri çekmesinin ana sebebi 6 ay boyunca mücadele eden öğrenciler ve üniversite emekçileridir.

Düzen muhalefetinden medet umma!

İstibdadın içinde bulunduğu muza kara tablonun baş mimarı olduğu doğru, ancak düzen muhalefeti de süttün çıkmış ak kaşık

mi? 2015'te koalisyon görüşmeleri yapanların, 2017'de mühürsüz oyların sayılmasına göz yumuların, "adam kazandı" diyenlerin hiç mi sorumluluğu yok? Boğaziçi direnişinde aynen istibdad gibi öğrencileri hedef gösteren CHP sözcüsü, "devr-i sabık yaratmayacağız" diyen Kılıçdaroğlu, Özal'ı Türkes'i boy boy panolara asan Akşener, bizlerin hürriyet talebini karşılayabilir mi? Karşılayamaz! Artık çürümüş kokmuş bu rejime karşı hâlâ sandığı işaret edenler istibdadın gitmesinden daha çok bu düzenin devam etmesini isteyenlerdir! Bu düzen ise bize hiçbir gelecek vadet-

miyor.

DİP'li öğrenciler'de örgütlen, hürriyet mücadelesini beraber yükseltelim!

Öğrenciler ve emekçi halk hürriyet istiyor. Bunun yolu hürriyeti kazanmak için örgütlenmekten, mücadeleyi yükseltmekten geçiyor. Çünkü hiçbir hak, hiçbir kazanım mücadelesiz kazanılmıyor. Bu da öyle olmayacak. Gelin "Hak verilmez alınır!" şiarıyla mücadelemizi Devrimci İşçi Partisi saflarında beraber verelim, istibdada karşı hürriyeti birlikte kazanalım!

Devrimci İşçi Partisi'nin fabrikalardan, mahallelerden, meydanlardan yükselen çağrısına kulak ver: Hak verilmez alınır! Örgütlen! Mücadele et!

Asgari ücret ne olacak? EYT çıkacak mı? 3600 gösterge nihayet geliyor mu? Dolar kaç olacak? Enflasyon düşecek mi? Sorular uzayıp gidiyor... Ama bu soruların cevabını ne olacak diye beklemenin de bir sonu yok. Nihayetinde devlet sermayenin devleti, iktidar sermayenin iktidarı, ekonominin köşe başları parabolü tarafından tutulmuş. Bekledikçe zam bile yapsalar kaşıkları verdiklerini kepeçle alacaklar. Faiz artsa borçlar dönmüyor, faiz düşse dolar fırlıyor, her durumda borcun ve hayat pahalılığının altında ezilen emekçi halk oluyor.

Bu yüzden Devrimci İşçi Partisi bekleme, harekete geç diyor. Fabrikada, tersanede, işyerinde, mahallede örgütlen! Hakkını almak için birleş ve mücadele et! Çünkü hak verilmez alınır! Zafer sokakta kazanılır!

Levent Dölek

İki buçukuncu ittifak

Emekçi halka Cumhuriyet ve Millet İttifakı arasında bir kutuplaşmayı dayatan düzen siyasetinin karşısına sınıfsal kutuplaşmayı geçirmek bugünün en yakıcı görevi. Buna yüzde 50-50 bölünmeye karşı sömürücü yüzde 1'in karşısında emekçi ve ezilen yüzde 99'un birleşmesi için mücadele etmek de diyebiliriz. Bunu sağlamanın düzen siyasetinin matematiği içinde mümkün olmadığını, siyasetin kimyasını değiştirmek gerektiğini yani düzen siyasetinin yerine sınıf siyasetini geçirmek olduğunu hep söylüyoruz. Dolayısıyla siyasette Cumhuriyet ve Millet İttifakları dışında bir üçüncü ittifaktan bahsedildiğinde, bu tartışma yaygınlaştığında bundan elbette ki memnuniyet duyuyoruz. Ancak tartışmanın yaygınlaşması ne kadar iyiye "üçüncü ittifak" kavramının hızla sulandırılmakta oluşu da bir o kadar kaygı verici. Tartışmak gerekiyor.

Son dönemde "üçüncü ittifak" kavramını Demirtaş'tan sonra Türkiye İşçi Partisi de ortaya attı. Önce bir tutum belgesi açıkladılar. Daha sonra başta Erkan Baş olmak üzere çeşitli TİP temsilcilerinin açıklamalarını dinledik okuduk. "Üçüncü ittifak" adıyla ortaya koydukları perspektif az çok belli. Cumhurbaşkanlığı seçiminde ilk turdan Millet İttifakı adayına destek. Milletvekili seçimleri için HDP ile birlikte ayrı bir ittifakla seçime katılmak ve mecliste bir sosyalist grup oluşturmayı hedeflemek. "Kurtuluş ve kuruluş" süreçleri ile ilgili sarf edilen bir dizi söz var. Gelenek olarak aşamalı devrim aleyhinde epeyce talimli olan bu yapı için aşama içinde aşamalar öngören muazzam açıklamalar söz konusu. Mesela kurtuluş aşaması içinde Erdoğan'ın başkanlığı kaybetmesi (eksik bir kurtuluş) ile rejimin parlamenter sisteme dönüşü (daha gerçek kurtuluş) arasında ayrı aşamalar var. Buralarda üzerinde somut olarak tartışılacak tutarlı bir hat henüz yok. O yüzden bu aşamada seçimler başlığında taktikleri tartışmak daha doğru.

TİP'in cumhurbaşkanlığına açıkça Millet İttifakı'nın yani ikinci ittifakın adayına peşinen oy çağırırken "üçüncü ittifak" iddiasında olması çelişkili. Bu çelişkiyi aşmak için aslında biz bu seçimi bir referandum olarak görüyoruz, adaya değil saray rejimine karşı kim varsa ona oy vereceğiz diyorlar. Ama bu aday Ekmeleddin gibi olmasın da istiyorlar. Peki nasıl olsun? Erkan Baş'ın soyut tariflerini "solcuların midesinin kaldırabileceği kadar sağcı bir aday" olarak somutlayabiliriz. Zira Erkan Baş, siyasal İslamcı ve müteahhit bir işçi düşmanı patron ve CHP'li bir sağcı olan Ekrem İmamoğlu için iki turda da oy vermek için hiçbir koşul öne sürmedik diyor. Bunun, sınıf siyasetinin tamamen dışlandığı bir yaklaşım tarzı olduğu ortada.

Ancak çelişki sadece burada değil. TİP'in cumhurbaşkanlığı seçimine "referandum niyetine" yaklaşması da gerçeklerle örtüşmüyor. Zira parlamenter sistem yanlısı bir başkan seçtirilmenin rejim değişikliği için yetmeyeceği ortada. Bunun için mecliste Anayasal çoğunluk lazım. Bu çoğunluğu sağlamak için de Millet İttifakı'nın müstakbel sosyalist grupla ya da HDP'yle değil AKP'yle anlaşması gerekeceği açık. Buradan hesaplaşmaya değil helalleşmeye gidilir!

Referandum iki seçenektir. Evet ya da hayır! Millet İttifakı'nın aday seçtiğinde TİP'in deyimleriyle saray rejimine hayır sonucu çıkmış olmuyor. Tam da TİP'in öyle yapmamalıydı dediği şey yapılıyor, Erdoğan'ın yerine saraya başkası gönderilmiş oluyor. Bu adayın aldığı yetkilerle parlamenter sisteme dönüş için ne yapacağı meçhul! Ancak hiç de meçhul olmayan apaçık bir şey var. O da bugünün en yakıcı ve sınıfsal meselesi olan ekonomiyle ilgili. Millet İttifakı bu konuda şimdiden Derviş-Babacan ekolünü benimsemiş durumda. Burada meçhul ya da muğlak bir şey yok. Faiz arttırılacak, yerli-yabancı tefecilere borçlar tıkr tıkr ödenecek, kemer sıkılacak, işsizlikle yoksullukla fatura yine işçiye ödetelecek.

Bu o kadar net, o kadar kesin ki bundan şüphe duymak mümkün olamaz. 2018'de Erdoğan Cumhurbaşkanı seçildiğinde tüm Millet İttifakı hep bir ağızdan ittifakla 2023'e kadar seçim istemeyeceğiz, öncelik ekonomi demedi mi? Yani sen kemer sık, kıdem tazminatı gaspı dahil yapısal reformları hayata geçir biz üstüne gelmeyeceğiz diye Erdoğan'a açık çek vermedi mi? Şimdi klasik kemer sıkma programı yerine seçim ekonomisi uyguladığı için Millet İttifakı Erdoğan'a yükleniyor mu? Bu gerçeği görmemek kabul edilemez. Görüp de halktan gizlemek, hedef saptırmak ise asla sosyalistlere yakıştıramayacağımız bir şey olur. Sosyalistler ekonomide işçinin devrimci çözümünü bugün savunmayacak da ne zaman savunacak?

Hal böyle iken Millet İttifakı'nın adayına peşinen destek olma politikasına üçüncü ittifak demek mümkün olamaz. Bu olsa olsa iki buçukuncu ittifak olur. O buçuk da meclis seçimlerine ayrı adaylarla girmekten... Ama orada da tutarsızlık var. Çünkü mevcut rejim zaten meclisi zincire vurmadi mi? Milletvekilleri yetkisiz, denetim gücünden yoksun figüranlara dönüştürülmedi mi? Tek yetkili mevki için oylar burjuva adaya deyip sosyalistlere zincirli mecliste figüranlık için oy istemenin "buçuk" kadar bile değeri olur mu tartışılacaktır. Yasaksız, barajsız, egemen, zincirsiz bir Kurucu Meclis'i bugün değil ne zaman savunacak sosyalistler? Her halükârda tarif edilen ittifak bu haliyle iki buçuktan üçe yuvarlanamaz. Korkarım ki sınıfsal bir eksene oturmadığı müddetçe sonunda ikinci ittifakın yedeği konumuna düşecektir. Umarım ki asgari ücret, vergi adaletsizliği gibi acil mücadele başlıkları, MESS sözleşmesi gibi yakın sınıfsal muharebe alanları sosyalistleri düzen siyasetinin anafollarından biraz olsun kurtararak sınıf siyasetinde buluşturmaya vesile olur.

Kutlu Dane**Denize düşen iktidar BAE yılanına sarıldı**

Erdoğan ve AKP kadroları, 2013'te Mısır'da gerçekleşen darbeden, ama daha da önemlisi 15 Temmuz darbe girişiminden bu yana Birleşik Arap Emirlikleri'nin (BAE) adını çok yakın bir zamana kadar hiç hayırla anmamıştı. Erdoğan kürsülerden BAE'ye saldırıyor, Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu BAE'nin darbeyi finanse ettiğini söylüyor, Hulusi Akar ise BAE'den "doğru yer ve zamanda hesap soracaklarını" ifade ediyordu. İstibdadın yayın organlarından Yeni Şafak, 2020'deki İsrail-BAE uzlaşmasından sonra manşetinden BAE idarecilerine "şerefsiz" diyecek kadar ileri gitmiş, benzeri yayın organlarında BAE, darbe girişiminin finansörü, destekçisi olarak yerden yere vurulmuştu.

Ancak son bir yılda işler değişti. Türkiye ve Katar'ın hamiliğine soyundukları Müslüman Kardeşler, Mısır, Suriye ve Tunus'ta gerilerken, Biden'ın emperyalist ABD'nin rakiplerine karşı safları sıklaştırma politikası ve bunun yanı sıra Doğu Akdeniz'de Türkiye'nin giderek sıkışması, önce Türkiye ile Mısır arasında görüşmelerin başlaması sonucunu doğurdu. Bunu Ağustos ayında BAE Ulusal Güvenlik Danışmanı Tahnun bin Zaid'in Erdoğan'ı ziyareti izledi. Geçtiğimiz ay ise, Ortadoğu'da emperyalizm ve Siyonizmin has adamlarından, BAE'nin fiilî başkanı velayet Muhammed Bin Zâid Erdoğan'ın davetiyle Türkiye'ye geldi.

BAE'nin bu ziyaretle birden çok şeyi amaçladığı açıktır. Bu ülke son dönemde Siyonist İsrail ile normalleşme ve Esad yönetimi ile ilişkilerini düzeltme de dahil tüm planlarını bölgede etkili bir güç olma üzerine kurmaktadır. ABD emperyalizmi ile çok iyi ilişkilere sahip ve bu sayede önümüzdeki dönemde NATO kanadının en önemli silahlarından olacağına benzeyen F35'lere de sahip olabilmektedir. Biden'ın çizdiği sınırlar dahilinde İran ile de diplomatik temaslarını sıklaştırmış, burada da belirli açılımlar kovalamaktadır. Bunda Biden'ın bölgeyi stabil bir durumda bırakarak Pasifik'te Çin ile yürüttüğü savaşa odaklanmış olmasının payı büyüktür. Ekonomi alanında ise BAE, sıkı müttefiki ve bir yandan da rakibi Suudi Arabistan gibi petrol sonrası döneme hazırlık yapmakta ve bu konuda Suudi Arabistan'ın birkaç adım önünde seyretmektedir. Bu anlamda, Bin Zaid'in Türkiye'ye 10 milyar dolar yatırım vaadi ve İran üzerinden Türkiye'ye eskisinden daha hızlı bir ticaret yolu planı ile gelmesi de anlaşılır bir durumdur. Hele ki Türkiye'deki döviz kurları bu haldeyken!

Peki Erdoğan'ın istibdad rejimi açısından bu davetle ne amaçlanmıştır? Öncelikle söyleyelim, görüşmelerin ne öncesinde, ne sırasında ne de sonrasında Zâid'den BAE'nin önceki tavırlarıyla ilgili en ufak bir özür gelmediğine göre, Erdoğan ve istibdad rejimi daha önceki tüm söylediklerini yutmuş demektir. Bunun başka bir izahı olamaz. Örneğin, istibdad medyasının Zâid'in ziyaretine dair ileri sürdüğü, "büke-medikleri bileği öpmeye geldiler" yaklaşımı, aç tavuğun kendini darı ambarında sanmasından başka bir şey değildir. Merkez Bankasındaki 128 milyar doları kurutup, ülkeyi "70 cente muhtaç etmiş" bulunan istibdad rejiminin gözü, BAE'den gelecek 10 milyar dolarlık yatırımdadır. Yine, döviz açığını kapatabilmek umuduyla iki ülkenin merkez bankaları arasında bir SWAP anlaşması da imzalanmıştır. Bunlar karşılığında ne tür tavizler verileceği şu an için bilinmemekle birlikte, mutlaka bir şeyler verileceği rahatlıkla tahmin edilebilir.

Kesin olarak bildiğimiz şeyse, emekçi halkımızın Erdoğan'ın Rabiacı politikalarına kanmamasının gerekliliğidir. Zira, geçtiğimiz aylarda Mısır ile görüşmeler başladığında, daha önce meydanlarda halkı istibdad rejimi saflarına kazanmak amacıyla yapılan "rabia" işaretleri sessizce terk edilmiş, Türkiye'den yayın yapan Mısırlı muhalif kanallar, yaptıkları muhalefetin dozunu düşürmeleri için uyarılmışlardı. Daha önceki yıllarda, Filistin gazının çalınmasından pay alabilmek için Siyonist İsrail ile "normalleşilirken" de benzer şeyler yaşanmış, örneğin istibdadın kalemlerinden Cem Küçük, bu dönemde hızını alamayıp Mavi Marmara'da katledilenlerin aileleri için "manyak" demişti. Şimdiye kadar Küçük veya benzeri istibdadseverlerden kimse Rabiatu'l-Adeviyye Meydanı'nda ya da 15 Temmuz darbe girişimi sırasında öldürülen insanlara hakaret etmedi, ama belli olmaz! Düşünsenize, borusu döşenmemiş gazın hayaliyle şehitlere hakaret edenler, çantadaki 10 milyar dolar için neler yapmaz!

Uzun süredir kavgalı durumda bulunan Erdoğan ve Bin Zâid'in "barışmasının" anlamı budur. Oysa Ortadoğu halklarının çıkarına olan tek "normalleşme", tek barış, bu halkların ezici çoğunluğunu oluşturan emekçi kitlelerin, aralarındaki önyargıları bırakıp enternasyonalist bir zeminde, Ortadoğu'nun tüm hanedanlarını, müstebitlerini, emperyalizm uşağı idarecilerini alaşağı etmek üzere bir araya gelmesidir.

"Ekonomik kurtuluş savaşı" büyük bir yalandır! Türkiye'nin, işçi sınıfının ve emekçi halkın kurtuluşundan başka bir kurtuluşu yoktur!

İşçinin emekçinin mutfağı zaten yangın yerine dönmüşken, Erdoğan Türk lirasına hızla değer kaybettiren, doları 13 liranın üzerine çıkartan söylem ve politikalarıyla adeta yangına benzin dökü. Yaşanan kur şokunun kısa sürede iğneden ipliğe yapılacak zamlarla emekçi halka döneceğine hiçbir kuşku yok. Nitekim derhâl akaryakıtta gelen zamlarla, benzin istasyonu önünde uzayan kuyruklarla, marketlerde şeker ve sıvı yağ gibi ürünlerin sayısıyla satılmaya başlamasıyla bunu görmekteyiz. İktidar halka tüm bu sıkıntılara katlanmasını salık veriyor. Bir ekonomik kurtuluş savaşı verdiğini iddia ediyor. Bu koskoca bir yalandır!

Sermaye kârını korumayı bilir, olan işçiye emekçiye olur!

Öncelikle sınıflardan ayrı bir "ekonomi" kavramı yoktur. Sermayenin hâkim sınıf olduğu kapitalist ekonomide Koçlarla, Sabancılarla, Limaklarla, Kolinlerle, inşaatçı müteahhitlerle emekçi halkın kurtuluşu aynı anda olamaz. Erdoğan izlediği politika ile dün TÜP-RAS'ları peşkeş çekerek Koçları ihya etti, bugün devlet bütçesinden garanti adı altında müteahhitlerin kasasına hortum bağlayarak inşaat sermayesini ihya ediyor. Bakmayın Koçların, Sabancıların zaman zaman şikâyet ettiğine... Doların 12 liraya çıkmasıyla 220 dolara işçi çalıştırıp, dolarla avroyla ihracat yaparak onlar da ucuz işçi cennetinden hisselerini alıyor. İstibdad rejiminin kendisini finanse eden oligarklara sunduğu ayrıcalıklar hoşlarına gitmese de istibdadın sopasının işçinin emekçinin sırtına inmesinden memnunlar. Erdoğan'ın faiz politikasını eleştirip homurdanıp zaman zaman erken seçim imaları yapıp çekiliyorlar. Sermaye kendi kârlarını korumanın yolunu bir şekilde buluyor. Fatura işçiye emekçiye kesiliyor. Burada işçinin emekçinin kurtuluşu yok! İşçiye emekçiye söylenen yalanlar var. Halkı milliyetçi hamasetle uyutarak soyup soğana çevirme çabası var!

Mandacının hası iktidarda!

Soyguna karşı çıkanlara mandacı diye saldırıyor iktidar ve iktidarın medya fedailerini. Oysa burada da tam bir yalan rüzgârı esiyor! Erdoğanlı yıllar (ki bu yılların önemli bir kısmında ekonominin direksiyonunda muhalefetin göz bebeği Babacan oturmuştu.) Tüpraşlardan, Petkimlerden gelip, Te-

Sınıflardan ayrı bir "ekonomi" kavramı yoktur. Sermayenin hâkim sınıf olduğu kapitalist ekonomide Koçlarla, Sabancılarla, Limaklarla, Kolinlerle, inşaatçı müteahhitlerle emekçi halkın kurtuluşu aynı anda olamaz.

kellerden Telekomlardan geçerek sonunda Şeker fabrikalarına varan, devleti üretim alanında sıfırlayan vahşi özelleştirme politikalarıyla özdeştir. Yani siyasi iktidar üretim alanında doğrudan bir etki ve tasarruf sağlayabileceği araçları kendi eliyle yok etmiştir. Dış ticaret de iktidarın kontrolünde değildir. Gümrük Birliği ile sınırlar Avrupa emperyalizmine terk edilmiş durumdadır. Hükümet Türk lirası üzerinde dahi kontrol sahibi değildir. İşte Erdoğan Merkez Bankası yönetimini fiilen uhdesine almış dahi olsa paranın değerini kontrol edememektedir. Çünkü 12 Eylül askeri darbesinden ve işçi ve halk düşmanı Turgut Özalardan miras dövizin serbest ticareti Erdoğan'ın da kırmızı çizgisidir. Erdoğan ve AKP, tüm bu politikalarıyla, devleti üretimin dışına atanların, ekonomiyi her yönüyle emperyalist dünya pazarına zincirleyenlerin başında gelir. Mandacılığın hası iktidarın izlediği ekonomi politikalarıdır!

Özal'dan Erdoğan'a ekonomiyi emperyalizme zincirlemeye ant içenler...

Özal'ın ekonomiyi emperyalizme zincirlemek üzere başladığı işi tamamlamaya ant içmiş Erdoğan'ın Türkiye ekonomisini getirdiği yerde, devletin elindeki tek enstrüman faiz politikası olarak kalmıştır. Seçimler yaklaştığı ve erken seçim baskısı arttığı için faizleri düşürüp ekonomiye doping yapmaya kalkmışlar, döviz ve enflasyondaki artışın halkın alım gücünü zaman içinde düşüreceğini ve tepkinin az olacağını ummuşlardır. Oysa Özal'ın müridi Erdoğan'ın izlediği emperyalizme bağlı ve özelleştirmeci işçi düşmanı politikaların sonucunda ekonomi frenleri patlak, lastikleri kabak viraja giren bir araba misali, frene dokunur dokunmaz uçuruma yuvarlanmıştır. Bugün yaşanan budur!

Milletin varlıklarını satarak seçim kazanmak...

Seçimlere kadar bu politikada ısrar edeceği anlaşılan Erdoğan ve müttefikleri daha önceki seçimlerde de benzer bir süreci yaşamış, dövizdeki tırmanmayı Merkez Bankası'nın 128 milyar

dolarını çarçur ederek yavaşlatmaya yönelmiştir. Şimdi ise Merkez Bankası'nın net rezervleri eksiye düşmüş durumdadır. Seçim ekonomisini finanse etmek için piyasaya pompalanacak döviz rezervi yoktur. Bu çıkmaz içinde Erdoğan'ın bulunduğu çarenin ülkenin varlıklarını Abu Dabi emirine, Birleşik Arap Emirlikleri'ne (BAE) ucuz fiyattan peşkeş çekmek olduğu anlaşılıyor. Zira döviz kurundaki artış dolarla Türk lirası cinsinden alınabilecek her şeyin ucuzlaması demektir. Buna işletmeler, araziler, hisse senetleri yanında siyasetçiler de dahildir! 15 Temmuz'un azmettiricisi olarak suçlanan, Erdoğan'ın dört parmaklı "Rabia"sının Suud hanedanıyla birlikte Arap dünyasındaki baş düşmanı ve darbeci katil Sisi'nin finansörü olan, Libya'da Türkiye'yle fiilen savaşan, İsrail'le en kirli anlaşmalara imza atan bu ülkenin emirine el açanlara ne denebilir?

Türkiye'nin işçi sınıfı ve emekçi halkı bu zilleti reddedecek!

Ama mesele sadece iktidarın tutarsızlığı değildir, emperyalist ve Siyonist uşağı, halk düşmanı katil BAE emirinin ayakları altına serilen sadece kırmızı halılar değil, milletin onuru ve haysiyetidir. İşte "ekonomik kurtuluş savaşı" hamaseti ile Türkiye'nin emekçi halkına reva görülen muamele budur. Mesele BAE'nin kendisi de değildir. Arap düşmanlığı yapıp, IMF'yi ve Batı emperyalizmini adres gösterenler de bu ülkenin emekçi halkına aynı zilleti layık görenlerdir. Kaldı ki Ortadoğu'nun petrollerine çökmüş emirler ve şeyhleri, emperyalizmden ve Siyonizmden ayrı düşünmek de ahmaklıktır. Türkiye'nin her dilden memleketten işçi sınıfı ve emekçi halkı bu muameleyi ve aşağılanmayı reddedecektir. Soygunun üzerine geçirilmiş "ekonomik kurtuluş savaşı" maskesi düşmektedir. Türkiye'nin işçi sınıfının ve emekçi halkın kurtuluşundan başka bir kurtuluşu yoktur!

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

İş, Aş, Hürriyet! Kurucu meclis için genel grev!

Emekçi halk için geçinmek dünden daha zor, yarın bugünden de zor olacak. Erdoğan'ın asgari ücrete enflasyonun üzerinde zam vadedmesi bu gerçeği değiştirmez. Zira ekonomi zincirlerinden boşanmış bir enflasyon rotasına girmişken, TÜİK'in kimsenin inanmadığı yüzde 19'luk enflasyon oranının üzerinde verilecek rakamların hızla eriyeceği, kaşıkla verilenin kepçeyle alınacağı çok açık. İktidarın küresel tedarik zincirlerinde yer kapma ve ihracata dayalı büyüme iddiasının ardında, ülkedeki emek gücünü ucuzlatmak ve emperyalizme ülkeyi bir ucuz emek cenneti olarak sunmak vardır. İşçi sınıfı örgütlü değilse, ücretlerini ve sosyal haklarını toplu sözleşmelerle geliştiremezse, üretimden gelen gücünü ve grev silahını gereğince kullanamazsa enflasyon karşısında ücretlerinin erimesine mani olamayacaktır. Şimdiden açlık sınırı 3200 liraya ulaşmış durumdadır. Ayrıca adaletsiz vergi sistemi ile asgari ücretliyi dahi üst dilime sokan gelir vergisiyle yapılan zammın bir kısmı geri alınmakta, işsizlik sigortası fonu için yapılan kesintiler de teşvik ve destek adı altında sermaye tarafından yağmalanmaktadır.

Emekçi halkın mücadelesi haklı ve meşrudur! İstibdad bir provokasyon rejimidir!

İşçi sınıfının ve emekçi halkın bu gidişata karşı öfke duymasından ve tepki göstermesinden daha doğal bir şey yoktur. Bu tepkiler istibdad rejimi tarafından provokasyon olarak yaftalanmakta, istibdadın polisi sokak gösterilerine saldırtılmaktadır. İktidarın özel affıyla dışarı salınan faşist mafya babaları, yaptıkları açıklamalarla tepki gösteren emekçi halka aba altından sopa göstermektedir. İstibdadın polisi sokaklardadır, faşist çeteler sırasını beklemektedir. İktidarını sürdürmek için kardeş kavgasını körüklemekten çekinmeyenler tepki gösteren halkı provokatör olmakla suçlayamaz. İstibdad rejimi bizzat bir provokasyon rejimi olduğunu kanıtlamıştır.

Hak verilmez alınır! Ayrı gayrı yok, birleşik işçi cephesi için ileri!

İşçi sınıfı ve emekçi halk bu yüzden tepkisini göstermeden öfkelerini içine atıp oturmamalıdır. Tam tersine, bu olan biten işçi sınıfına ve emekçi halka öfkelerini örgütlü ve kitlesel biçimde ortaya koymak için hazırlanması yolunda bir işarettir. Ayrı gayrı demeden, öngütlü, örgütlü, örgütlü örgütsüz ayrımı yapmadan Birleşik İşçi Cephesi'nde birleşmek tek yoldur! Her grev her işçi direnişi ekme ve hürriyet mücadelesinin bir ocağıdır! İşçi mücadelelerinde kenetlenelim! Güç verelim güç biriktirelim! Metal işçilerinin MESS'le büyük hesaplaşması yaklaşıyor! MESS'i ezelim, sermaye-

nin iktidarının, istibdadın üstüne yürüelim! Asgari ücret, 3600 ek gösterge, EYT, vergide adalet ve emekçi halkın nice yakıcı talebi söz konusu olduğunda hakkımızı vermeyeceklerini ya da kaşıkla verdiklerini kepçeyle geri alacaklarını unutmamalıyız! Hak verilmez alınır! Haklarımızı almak ve korumak için güçlerimizi birleştirmek ve örgütlenmek zorundayız!

Cumhur ve Millet... ikisi de sermayenin ittifakıdır. Sermayenin çözümü emekçi halkın felaketidir!

Ancak bu da yetmez. İşçi sınıfı örgütlü güçleriyle siyaset masasına da yumruğunu vurmaya zorundadır. Zira bu gidişatın başlıca sorumlusu olan istibdad rejimine karşı hürriyet mücadelesi, emekçi halkın ekme mücadelesiyle bir ve bütündür. Bugün erken seçime gidilerek Cumhuriyet ittifakının iktidardan düşürülmesiyle emekçi halkın durumunda iyileşme olacağını düşünmek büyük bir yanılgı olur. Erdoğan'ın faiz politikası hayat pahalılığını zirveye çıkarmıştır. Babacan'ı şimdiden ekonomi bakanı ilan etmiş Millet İttifakı'nın alternatifi ise faiz yükseltmek ve IMF programı uygulamaktır. Fatura, bu sefer de yüksek faiz politikası temelinde yine iştenden çıkartmalarla, banka hacizleriyle emekçi halka kesilecek, halkın alım gücü ve talebi kısılarak sözüm ona enflasyonla mücadele edilecektir. Erdoğan'ın düşük faiz politikası mutfaktaki yangına benzin döküyor. Babacan'ın ve Millet İttifakı'nın savunduğu politika ise yangını içinin emekçinin evini başına yıkarak söndürmekten farksızdır.

Kırk katır mı kırk satır mı dayatmasını reddedelim! Devrimci sınıf siyasetinde birleşelim!

Cumhuriyet ittifakı giderek güçten düşmekte, istibdad rejimi içinden çatırdamakta iken sermayenin geniş kesimleri bu rejimle birlikte kapitalist sömürü düzeninin de tehlikeye girmesinden korkmaktadır. Millet İttifakı'nın saflarından yükselen hükümet istifa ve erken seçim çağrıları istibdadı devirmekten çok sömürü düzenini kurtarmak içindir. Sermaye güçleri, emekçi halkın ekonomik yangın dolayısıyla içine düştüğü paniğe cevaben ona sahte bir cennet vad ediyor.

Oysa yarın önümüze getirecekleri "kırk katır mı kırk satır mı?" derdirtmektedir. Türkiye işçi sınıfını ve emekçi halkı bu siyasi cendereden kurtarmak kapitalistlerin düzeninin siyasetinin dışında çözüm arayan bir sınıf siyasetiyle mümkündür. Bu sınıf siyasetini, işçi sınıfı ve emekçi halkın gerçek alternatifi haline getirmek için sosyalist parti ve örgütlere büyük bir görev düşmektedir. Üçüncü yol deyip sonra dönüp dolaşp Millet İttifakı'nın

adayını Erdoğan'a karşı desteklemeye varan ittifak önerileri yanlıştır. Sermayeden, emperyalizmden, devletten bağımsız bir sosyalist odak topluma devrimci bir alternatif sunabilir. Zira Türkiye'nin içine sürüklendiği ekonomik bataklık ve sosyal barbarlık koşullarında devrimci olmayan ve işçi sınıfına dayanmayan bir çözüm yoktur!

Geleceği grevlerle direnişlerle kuralım! MESS'i ezelim, istibdadın üzerine yürüelim!

İşçi sınıfı siyaseten kendi yolunu çizmelidir. Kendi gücüyle ve kendi yöntemleriyle siyasete de damgasını vurmalıdır. Erdoğan'ın yerine Babacan ekonomisini getirecek bir yeni Cumhurbaşkanı için değil istibdadın, sömürünün ve emperyalizmin zincirlerini kırmak için mücadele etmeliyiz. Zincirli meclise barajların ve yasakların gölgesinde figüranlar göndermek için değil, ülkeyi işçi sınıfı ve emekçi halkın söz sahibi olduğu bir yenden kuruluşa götürecektir. Yasaksız, barajsız, egemen ve zincirsiz bir Kurucu Meclis için seferber olmalıyız. Bu ülkenin bir Kurucu Meclis niteliği taşıyan Birinci Meclis (Büyük Millet Meclisi) kurulduğuna asla unutmamalıyız!

İşçi sınıfının üretimden gelen gücü devreye sokulduğunda, tüm emekçi halk, işçi sınıfının örgütlü güçlerinin başını çektiği bir genel grev etrafında birleştiğinde bu gücün karşısında kimse duramaz! İşçi sınıfı kendi kaderini eline almalı ve memleketin kaderine el koyarak emekçi halkı etrafında birleştirmelidir. Sömürücü azınlığın çıkarları üzerine inşa edilmiş bir istibdad rejiminin mümessili olan Erdoğan ve hükümeti, nüfusun emekçi çoğunluğunun kaderini eline almasıyla istifa ederek sahnedan çekilmek zorundadır. İstibdadın memlekete vurduğu zincirleri kıranlar bir işçi-emekçi hükümetiyle emekçi ve ezilen çoğunluğa iş, aş ve hürriyeti getirecektir.

Ayrı gayrı yok! Birleşik İşçi Cephesi var!

Kırk katıra da kırk satıra da hayır! Emegün gücüyle emekçi halkın çözümüne!

MESS'i ezelim, istibdadın üzerine yürüelim!

Fabrikalarda ve işyerlerinde genel grev komiteleri için ileri!

Zincirsiz Kurucu Meclis için genel grev! Genel grev etrafında emekçi halk seferberliği!

Kahrolsun işçi ve emekçi halk düşmanı istibdad! Kahrolsun emperyalizm! Yaşasın hürriyet!

**Devrimci İşçi Partisi
Politbürosu**

Sungur Savran

Erdoğan ekonomisine kim deva bulacak?

Türk lirasının son günlerde yaşadığı sarsıntının kökü 2013'e kadar geri gidiyor. Erdoğan Gezi ile birlikte sarıldı. Aynı yıl 2008 uluslararası finans krizinin dalgası ABD'de bir ölçüde tersine dönmeye başlayıp ülkenin merkez bankası faiz yükseltmeye başlayınca kendini dış kredi desteğinden gittikçe daha yoksun kalır buldu.

Bunlar karşısında, ekonomiyi suni yöntemlerle şişirmek AKP'nin esas ekonomi politikası oldu. Kredi garantisiz borç yığılınca faiz yükseldi. Dış borç yükselince Türk lirası sıkışmaya başladı. Suni yöntemler de yetmez hale geldi. Devreye "güçlü irade" girdi. Erdoğan, "ekonomi benden sorulur" tutumuyla 2018'de ekonomiye daldı. Merkez Bankası gösterge faizi düşük tutulmalıydı ki inşaat ve imalat sektörü müşteri bulsun, yatırımlar düşmesin, Anadolu'nun bankasız sermayesi zarar görmesin, "Alperen" esnaf ayakta kalsın, Erdoğan seçim kazansın. İşte bunun adı geçtiğimiz günlerde "nas" olarak konuldu.

TL'nin son büyük düşüş krizi de dâhil, son yılların bütün dalgalanmalarının temelinde Erdoğan'ın 20 yıldır sürdürücüsü olduğu ülke ekonomisinin uluslararası finansa kölece bağımlılığı ile Erdoğan'ın seçim kazanma zorunluluğuna uygun bir hoyrat ekonomi politikası arasındaki **maddi çelişki** yatıyor. "Nas" iddiası bunun üzerine örtülen bir **manevi peçe** işlevi görüyor.

Millet İttifakı'nın, Kılıçdaroğlu'nun, Meral Akşener'in bu ekonomik felakete yanıtı ne? "Erken seçim". Peki, diyelim yarı-askerî hükümet ve yanındaki faşist musibet size iktidarı izzetüikbal ile teslim etti. Siz bu ekonomiyi nasıl düzelteceksiniz?

Kılıçdaroğlu bu konuda ağzına kelime almıyor. Oysa yapacağı belli. Ekonomiden sorumlu başbakan yardımcılığını Ali Babacan'a teslim edecek. Uluslararası finans sermayesinin hizmetkârı bir başka ekonomisti Merkez Bankasının başına getirecekler. Onlar da ya İMF ile birlikte, ya İMF'siz İMF'cilik yaparak Merkez Bankası gösterge faizini derhal yükseltecek, Erdoğan sayesinde trilyonlarca lira artmış olan dış borçları kuzu kuzu ödeyecek, halka kemer sıkıracak, TÜSİAD'ın talebi olan "yapısal reformları" da hızla yerine getirecektir. Yani Millet İttifakı'nın ekonomiye bulacağı deva, DEVA partisinin başkanı Ali Babacan'dır!

Sosyalist solun önemli odakları yaşanan spekülasyon dalgaya bir "genel grev" çağrısı ile yanıt verdi. Bu çağrı DİP'in de çağrısıdır. Ama DİP dışındaki solda "genel grev" in hemen ardından gelen talep insanı hayretlere düşürecek kadar tuhaftır: "erken seçim"!

Genel grev çağrısı, işçi sınıfının siyasi iktidar ile bir boy ölçüşmeye girişmesi demektir. Genel grev talebini öne sürdükten hemen sonra onun potansiyelini sınırlamak da ne oluyor? Erken seçim demek burjuvazinin kurallarıyla (yüzde 10 barajı), parasıyla, üstünlüğüyle (medya, polis vb.) düzenlenen formel bir siyasi faaliyete işçilerin teker teker vatandaş olarak katılması demektir. Bunun genel grevden bambaşka bir dinamik taşıdığı açık değil mi?

Bu iki talebin arka arkaya tekrarlanması, bu sosyalist akımların cumhurbaşkanlığı seçiminin ikinci turunda HDP ile birlikte Millet İttifakı'nın adayına oy vermeye hazırlandığının ilanıdır. Bu sosyalist akımlar, daha işçi sınıfının kendine özgü olanaklarını denemeye bile girişmeden burjuvazinin bir kanadına destek vermeyi şimdiden düstur bellemiştir.

Peki, sonuç ne olacak? Kemal Derviş-Ali Babacan çizgisiyle halkın süründürülmesi! Hatta İMF'ye reddiye sosyalist solun on yıllarda amentüsü haline gelmişken belki de Türkiye ekonomisinin İMF cenderesine teslimi!

Oysa çözüm başkadır: Dış borcu ödemezsiniz, birçok kapının kilidi açılır. Türk lirasının değeri açısından derhal sabit kura geçersiniz. En başta emperyalist ortaklıklar olmak üzere bütün özel bankaları kamulaştırır, tek bir bankanın çatısı altında toplarsınız. Böylece, hem ekonominin bütün kaynaklarını tek bir elden merkezî olarak planlama olanağını elde edersiniz. Hem de merkez bankası işlevini işçi sınıfının ve emekçilerin, yoksulların, ezilenlerin ihtiyaçları doğrultusunda siyasi iktidarın eline vermiş olursunuz. Borsayı kapatırsınız. Kumarhane sona erer, demokratik bir irade ile planlama dönemi başlar.

İMF'ye, "piyasa ekonomisi"ne, Kemal Derviş ve Ali Babacan'lara, emperyalizme, burjuvazinin siyasi ve toplumsal iktidarına karşı bugün bir zafer kazanamayabiliriz. Ama bunlarla bugün savaşmaya başlamazsak kurtuluşun yolu, yarın da sonsuza kadar da kapalı kalır. Daha da kötüsü: Bu politikayla istibdadın bile sonu gelmez!

Armağan Tulun

Omicron varyantından da tehlikelisi var!

Devrimci İşçi Partisi salgının başından itibaren virüse karşı savaşın bir sınıf mücadelesi şeklinde yaşandığını vurguluyor. Sadece ilk günlerde hayat eve sığar, evde kal çağrılarının arasında işçilerin tabur tabur fabrikalara gönderilmesi anlamında değil. Aynı zamanda ilaç şirketlerinin kârlarını esas alan bu sermaye düzeni nedeniyle, aşı milliyetçiliği olarak andığımız zengin ülkelerin aşı stoku yapıp yoksul dünyayı felakete sürüklemesi anlamında da. Ve her seferinde, tüm dünya başışıklık kazanmadan, aşılardan bu işin çözümünün de mümkün olmayacağını söyledik.

Gerçek gazetesinin Temmuz sayısında şöyle yazmıştı: “Koronavirüs nedeniyle gerçekleşen ölümler tıpkı iş cinayetleri gibi. Her iki durumda da ölümlerin önüne geçmek mümkün. İnsanoğlu iş cinayetlerini önlemeye yönelik tedbirleri almasını sağlayacak teknolojiye, bilimsel verilere, kaynağa sahip olduğu gibi hızla aşığı geliştirecek, yaygın bir şekilde üretimini ve aşılama gerçekleştirecek kaynaklara da sahip. Ama bu kaynaklar bugün sermayenin ve onların arkasındaki devletlerin çıkarları gözetilerek kullanılıyor. Bilim çare bulamadığı, kaynaklar yetersiz olduğu için değil kapitalist sistem yüzünden dünya nüfusunun tamamının aşılama neredeyse imkânsız hale geliyor. Kapitalizm koşullarında bu ölümcül eşitsizliğin ortadan kalkması da mümkün olmuyor. Türkiye’de aşılama istenen hızda ve miktarda ilerlese, yeni varyantlara karşı gerekli ek dozlar, aşılama uygulanırsa dahi dünyada herkes güvende olmadan hiçbirimiz güvende olmayacağız.” Bugün yaşanan tam da bu! Dünya Sağlık Örgütü, Afrika kaynaklı, Omicron adlı, çok daha hızlı yayılan bir varyanta karşı uyarıyor! En çok vaka Güney Afrika’da. Güney Afrika’nın aşılama oranı %24. Onu Botswana izliyor. Aşılama oranı %20. Peki sonra hangi ülke geliyor dersiniz? %18 aşılama oranı ile Zimbabve mi, %8 aşılama oranı ile Angola mı ya da daha da kötüsü nüfusunun sadece %4’ünün aşığı erişebildiği Zambia mı? Hayır, Avrupa’nın göbeğindeki Hollanda! Aşılama oranı ne? %72,6! Avrupa Birliği ortalamasından (%67), ABD’nin ortalamasından (%58) bile yüksek aşılama oranına sahip Hollanda! Onu dünyada kendi vatandaşını aşılama ilk ülke olan İngiltere takip ediyor. Liste uzar gider, örnekler çoğaltılabilir ama bu kadarı da yeter.

Devrimci İşçi Partisi, bundan tam bir yıl önce, dünyanın farklı ülkelerindeki parti ve örgütlerin bir çağrı yayınlamasına öncülük etmişti. Dünya Sağlık Örgütü’nün yaptığı gibi varyantlar ardı ardına çıktıktan sonra değil, aşılama başlamadan önce olacağını öngörerek uyardı. Uluslararası bir soruna uluslararası çözüm gerekir dedi. İlaç şirketlerinin kârı için milyonların ölüme gönderilmesine, onların kârlarını gözetken fikri mülkiyet haklarına karşı çıktı. Patent hakkının kaldırılmasını, sağlık endüstrisinden kâr elde eden tüm şirketlerin kamulaştırılmasını savundu. Tüm dünyanın aşılabilmesi için ulusal bencillığe geçit vermeden kaynakların seferber edilmesi, en yoksul ülkelerin de nüfuslarını aşılatabilmelerinin sağlanması gerektiğini ifade etti.

Bugün de aynı şeyi bir kez daha tekrar ediyoruz. Hepimiz güvende olmadan hiçbirimiz güvende olmayacağız. Bugüne kadar tüm dünyada 260 milyondan fazla insan virüse yakalandı. Yaşamını yitiren 5 milyondan fazla insan ise aslında virüse değil, kapitalizmin kâr hırsına yenik düştü. Gerçekten tehlikeli olan Delta, Lambda ya da Omicron adına ne dersiniz deyin virüsün varyantları değil. İnsan hayatını da bir bütün olarak insanlığın geleceğini de tehdit eden bu sermaye düzeni, kapitalizm. Yeni değil, 200 yılı aşkın süredir insanlığı tehdit ediyor. Bugün salgını bitirmek için karşısında mücadele etmemiz gereken de bu düzenin ta kendisi.

Roboski katliamınının 10. yılı: “Unutmayacağız!”

28 Aralık 2011 gecesi Şırnak’a bağlı Uludere’de (Roboski) sınırda katırlarla mazot kaçakçılığı yapan bir katile “terörist” oldukları gerekçesiyle F-16 uçaklarından atılan bombalarla katledildi. Katledilen 34 sivilin 28’i Encü ailesine mensuptu. Bu olay tarihe Roboski katliamı olarak geçti. Devrimci İşçi Partisi, ilk günden itibaren Roboski katliamının bir “Sri Lanka çözümü” için gözdağı niteliğinde olduğunu tespit etti. “Açılım süreci” Kürt sorununun çözümü için değil Kürt hareketini tasfiye etmek için yürütülüyordu. Müzakere ve diyalog sadece bir yöntemdi, devlet elinde başka kozları da tuttuğunu “Roboski” ile göstermişti. Kürt halkının, en yoksul ama en bilinçli ve sağduyulu kesimleri aslında mesajı almıştı. Roboski’yi unutursak, sorumlular hesap vermez ise yeni katliamlar olabilirdi. Nitekim Roboski’yi 2013 yılında tam taminine “açılım süreci” resmen lanse edilirken Paris katliamı izleyecekti. Amaç yine aynıydı: “Bizim koşullarımızı kabul etmezseniz alternatif katliamdır” deniyordu Kürtlere.

Asker ifadeleri hata olmadığını kanıtladı

Mahkemelerde çok sayıda askeri tanık ifadesi ile Roboski katliamının bir “yanlışlık” eseri olmadığı ortaya çıktı. İfadeler birbirleriyle tutarlı bir biçimde İnsansız Hava Aracı tarafından çekilen görüntülerdeki insanların “kaçakçı” olarak değerlendirildiğini, üst komutanların pek çok asker tarafından bu doğrultuda uyarıldığını ortaya çıkardı. Erdoğan, emri ben vermedim ordu verdi dese de mahkemelerdeki tüm bu ifadeler ortadayken TSK’nın görevini samimiyetle yaptığını dair orduya kefil oldu. Roboski katliamının altındaki esas mana yıllar sonra, acı bir şekilde anlaşılacaktır.

Roboski katliamının olduğu dönem “açılım süreci”nin başladığı ve devlet görevlilerinin Oslo’da PKK temsilcileri ile gö-

rüştüğü bir dönemdi. “Açılım süreci” Asya ülkesi Sri Lanka’da devletin Tamil bölgesinin bağımsızlığını isteyen Tamil Kaplanları örgütüne karşı tüm bir halkı katliamdan geçirdiği 2009 yılının hemen ertesinde ortaya çıkmıştı. Devrimci İşçi Partisi, ilk günden itibaren Roboski katliamının bir “Sri Lanka çözümü” için gözdağı niteliğinde olduğunu tespit etti. “Açılım süreci” Kürt sorununun çözümü için değil Kürt hareketini tasfiye etmek için yürütülüyordu. Müzakere ve diyalog sadece bir yöntemdi, devlet elinde başka kozları da tuttuğunu “Roboski” ile göstermişti. Kürt halkının, en yoksul ama en bilinçli ve sağduyulu kesimleri aslında mesajı almıştı. Roboski’yi unutursak, sorumlular hesap vermez ise yeni katliamlar olabilirdi. Nitekim Roboski’yi 2013 yılında tam taminine “açılım süreci” resmen lanse edilirken Paris katliamı izleyecekti. Amaç yine aynıydı: “Bizim koşullarımızı kabul etmezseniz alternatif katliamdır” deniyordu Kürtlere.

Kürt hareketi içinde, Türkiye solunda ve kamuoyunun geniş çevrelerinde Kürt sorununa dair “açılım afyonu” sarhoş edici etkisini gösterirken, Roboski unutuldu! Mecazi olarak değil! Bas-bayağı unutuldu! Şırnak barosu, Anayasa Mahkemesine başvuru için gerekli 15 günlük süreyi kaçırdı. Başvuru usulden reddedildi. Demokrasi ve insan haklarını zaman zaman bezirgânca diplomatik pazarlıkların konusu haline getiren Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi ise daha sonra yapılan başvuruyu aynı gerekçeyle reddetti. Roboski katliamının görüldüğü mahkeme kapıları zaman içinde bir bir adalet arayanların yüzüne kapanırken, Kürt halkı “Sri Lanka” modelinin nasıl bir şey olabileceğini 2015 Suruç bombalamasıyla açılan dönemde Cizre’de, Sur’da, Nusaybin’de görüyordu.

Unutma! Roboski’den sonra Ankara da bombalandı!

15 Temmuz askeri darbe giri-

şiminin ardından Berat Albayrak, Roboski katliamının “FETÖ” tarafından yapılmış olabileceğini söyledi. Roboski davasını kapatan ve sümen altı eden savcı ve hakimlerin çoğu “FETÖ” suçlamasıyla ihraç edilmişti. Bu yeni iddia Roboski ailelerini harekete geçirdi. Roboski davasının yeni bilgi ve belgeler ışığında yeniden görülmesi için Anayasa Mahkemesine tekrar başvuruldu. Ancak Berat Albayrak o sözleri adalet için değil siyasi hesapları için söylemişti. Zira 15 Temmuz’dan sonra ilan edilen OHAL’de, Roboski ailelerinin temsilcisi HDP milletvekili Ferhat Encü tutuklanıyor, ailelerin adalet arayışının platformlarından biri olan Roboski-Der kapatılıyor, Diyarbakır’daki Roboski anıtı da kaldırılıyordu.

Roboski’de F-16’ların Kürt sivillerini hatayla katletmediğini artık mahkeme kayıtlarından biliyoruz. Yıllar sonra 15 Temmuz 2016’da yine F-16’lar yine sivilin üzerine bu sefer Şırnak’ta değil Ankara’da bomba yağdırıyordu. ABD basınında Wall Street Journal Roboski’deki katliamın istihbaratının Amerikan İHA’ları tarafından verildiğini yazmıştı. Ankara’yı bombalayan F-16’lara yakıt ikmalini ise İncirlik Üssü’nden kalkan tanker uçaklar yaptı.

Roboski’yi unutma! Türk ve Kürt halklarının kardeşliği için mücadeleye!

Kürdün esareti Türk işçisine, emekçisine, yoksuluna da vurulmuş prangadır. Roboski’de gerçeğin peşine hep birlikte düşmeli, sorumlulardan hesabı hep birlikte sormalıyız. Bunun için bilincimizden Karl Marx’ın şu sözünü hiç çıkarmayacağız: “Başka bir ulus ezen ulus özgür olamaz!” Deniz Gezmiş’in darağacına giderken söylediği sözleri hep hatırlayacağız: “Yaşasın Türk ve Kürt halklarının bağımsızlık mücadelesi!” Ve her zaman haykırmaya devam edeceğiz: “Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği! Kürtlerle barış, ABD’yle savaş!”

Amerika

Amerikan metal işçilerinin zaferi

Gerçek gazetesinin Kasım sayısında dünyanın en büyük traktör ve iş makinesi üreticilerinden John Deere şirketinin 10 bin işçisinin 14 Ekim'de greve çıktığı yazılmıştı. Haberin yazıldığı gün sendika yönetimi şirketten gelen yeni bir öneri üzerinden bir ön anlaşma yapmıştı. Ama Amerikan sendika hareketinin en önemli kazanımlarından birine göre sendika yönetimi toplu iş sözleşmelerini tabana onaylatmadan imzalamıyor. Dolayısıyla, haberimiz, "bakalım işçiler onaylayacak mı?" diye bitiyordu.

Aslında şirketin yeni önerisi işçiler için tam anlamıyla bir zafer görünümü taşıyordu. Şirket başta ilk yıl için yüzde 5, sonraki yıllar için ise yüzde 3 önermişti. Oysa ABD'de enflasyon uzun yıllardır ilk kez yükselerek yüzde

5 seviyesine ulaşmış bulunuyor. Yani önerilen sıfır zam oluyordu. Ekim sonunda 15 günlük grevden sonra şirket bu sefer ilk yıl için yüzde 10, sonraki yıllar için ise yüzde 5 öneriyordu. Bunun yanı sıra grev bitirilirse her işçiye 8.500'er dolar da prim verilecekti. Bu açıkça grevin kazandığı anlamına geliyordu, ama işçiler bu öneriyi yüzde 55'e 45 reddettiler.

Sınıf dayanışması esastır

İşçilerin bu kadar açık kazanımlara rağmen yeni teklifi reddetmesinin nedeni, şirketin işçiler arasına nifak tohumları ekme çabasına karşı işçilerin sınıf dayanışmasını sağlama çabasıydı. Burada da iki ayrı faktör rol oynuyordu.

Birincisi, sağlık sigortası ile ilgiliydi. Amerika'da sağlık konusunda devletin kapsamlı bir

güvence sağlamadaki eksikliği dolayısıyla sendikaların mücadelesi sonucunda patron işçilere sağlık sigortası paketleri sağlar. Patron bu aşamada gelecekte işe alınacak işçilere sağlık sigortası paketi sağlanmayacağını açıklamıştı. Sermayenin kıdem tazminatının fona devredilmesi adı altında gasp edilmesine yönelik nabız yoklama girişimleri sırasında eski işçilerin etkilenmeyeceğini söylemesi gibi! İşçiler buna karşı çıktılar. Kendileri bu yeni kuraldan hiç ama hiç etkilenmeyecek gibi görünmekle birlikte yeni işçilerin de sağlık sigortasından yararlanmasında konusunda ısrarcı oldular. Aslında bu sınıf dayanışması, yeni hükmün kendi aleyhlerine de kullanılabileceğini kavramalarındandı. Patron bir süre sonra eski işçilerin yerine

daha ucuza mal olacak yeni işçileri yerleştirme mücadelesine girişebilirdi. Yani sınıf dayanışması her işçi için yararlıdır.

İkincisi, teşvik sistemi hem çok karmaşık olduğu için birçok işçiyi kapsamayabilecek nitelikteydi hem de "ilave işçiler" diye ikincil konuma itilen bazı işçileri bütünüyle dışlıyordu. İşçiler buna da karşı çıkıyor, sistemin bütün işçileri aynı şekilde değer-

lendirmesini talep ediyordu.

Kasım ortasında patron işçilerin kararlığı karşısında bu iki konuda da yelkenleri suya indirdi. Zafer! Amerika'nın United Auto Workers (Birleşik Otomobil İşçileri Sendikası) adlı sendikasında örgütlenmiş işçiler büyük bir zaferle bu sefer yüzde 61 oranında anlaşmaya olumlu oy kullandılar. Darısı Türkiye metal işçisinin başına!

Avrupa

İspanya'da metal işçisi bileğinin gücüyle hakkını aldı

İspanya'nın Endülüs eyaletinde, Cadiz kentinde yoğunlaşan metal sektöründe Kasım'ın ortasından sonuna kadar çok sert bir grev yaşandı. Dünyanın en büyük iki uçak yapım şirketinden biri

olan Airbus'tan oto yan sanayiine kadar birçok değişik türde işletmede greve gidildi. 30 bin işçiyi kapsayan toplu sözleşme görüşmeleri dolayısıyla patlak veren grev şimdilik 10 gün sürmesine

rağmen çok sert geçti. Bu satırlar yazılırken bir ön anlaşma temsilciler kurulu tarafından onaylanmıştı ama bu ülkenin kuralları icabınca taban tarafından onaylanmayı bekliyordu.

Toplu sözleşmede en önemli çatışma konusu ücretlerin enflasyona ezdirilmemesi idi. Daha önce toplu sözleşmeler iki ya da üç yıllık imzalanıyordu. Amerika ve Avrupa gibi zengin emperyalist ülkelerde son yıllarda ekonomide derin bir kriz yaşanmakta olduğu için enflasyon neredeyse sıfıra yakındı. Bu yüzden ücretler nominal olarak belirleniyordu. Oysa bu yıl bütün dünyada olduğu gibi İspanya'da da enflasyon aniden yükselmeye başladı. Kriz devam ediyor ama elektrik ve gıda fiyatlarının artışı ile tedarik zincirlerindeki tıkanıklıklar birlikte fiyatların artmasına yol

açıyor. Ekim ayında İspanya'da tüketim fiyatları endeksi yüzde 5,3 artmış bulunuyor.

Bunun sonucunda geçmiş ücretler çoktan erimiş bulunuyor. Bir kere bu kayıpların telafi edilmesi gerekiyor. Öte yandan, toplu sözleşme döneminin uzun olması enflasyon ortamında işçilere zarar vereceği için işçiler bir yıllık toplu sözleşmede ısrar ediyor.

Otomobil yakma, Molotof atma, polisle kavga

Bu sorunlar 30 bin işçinin greve gitmesine yol açtı. Grev daha baştan itibaren çok sert mücadelelere sahne oldu. İkinci gün işçiler Cadiz kentinde hem otoyolları kestiler hem de merkezi birtakım meydanlarda kalasları ateşe verdiler, hatta bazı otomobilleri yaktilar. Daha sonra da çeşitli

yürüyüşler sırasında polisle çok sert çatışmalara girdiler, Molotof kokteyli, sapan, taş mücadelenin bir parçası oldu.

Sonunda ön anlaşma masaya geldi. Geçmiş kayıplar, yüzde 4,4 zam ile ortadan kaldırılıyor. Henüz bir yıllık toplu sözleşmeye geçilmiyor ama enflasyon bundan sonra dikkate alınıyor. Daha önce 2024'e kadar yüzde 2 olan sabit ücret zammı yükseltiyor ve enflasyon hesaba katılıyor. Yani İspanya'nın metal işçisi bileğinin gücüyle hakkını aldı.

Gerçek gazetesi, Kasım sayısında Güney Afrika metal işçisinin mücadelesinin nasıl kazanımla sonuçlandığını yazmıştı. Şimdi İspanya metal işçisi de aynı yolda yürüyor. Sıra Türkiye metal işçisinde.

Asya

Hindistan köylülerinin faşist Modi'ye karşı zaferi!

Gerçek gazetesi tam bir yıldır Hindistan'da köylülerin hükümete karşı vermekte olduğu mücadeleye ayrıntılı biçimde yer veriyor. Daha Kasım sayımızda hareketin birinci yılını doldurması dolayısıyla mücadelenin bilançosunu çıkararak bir yazı yayınladık. Köylülerin talebi, bir yıl önce kabul edilen ve tarım şirketleri lehine köylülerin aleyhine olan üç yasanın iptal edilmesi idi. Şimdi 21 Kasım'da, bir yıllık çadırkent eyleminden, defalarca traktörlerle yolların kapatılmasından, polisle yaşanan çatışmalardan, Hindistan'ın köylü kadınının evinden tarlasından köyünden hayatında ilk kez çı-

karak 8 Mart'ta başkent Delhi'ye gelmesinden sonra Başbakan Narendra Modi, yasaların iptal edildiğini açıkladı. Zafer!

Bu zaferin ne kadar büyük bir başarı olduğunu anlamak için yedi yıldır başta olan Modi'nin Hindistan'ında muhalefet odaklarına karşı yıllardır ağır şiddet uygulanmakta olduğunu hatırlamak gerekir. Baskı ve şiddet önce Müslümanlara yöneldi: Modi ve partisi Hindu dini temelinde ırkçılık yaptıkları için çeşitli vesilelerle azınlık Müslümanlar saldırılara, yaralamalara, cinayetlere maruz kaldı. Sonra solcu aydınlara ve öğrencilere: 2020 Ocak ayında Hindistan'ın ODTÜ'sü Jawahar-

lal Nehru Üniversitesi kanlı saldırılara uğradı. Sonunda bu yılın sonbahar aylarında Tripura eyaletinde Komünist Partisi'nin binalarına, yöneticilerinin evlerine saldırılar yapıldı. Köylüler işte böyle bir iktidar partisine karşı mücadele ettiler. Ama çok güçlü oldukları için devlet güçleri baskıyı çok ileri götürmedi. Faşist çeteler ise saldırmaya cesaret edemedi.

Şimdi zafer kazanıldı ama köylüler hâlâ dağılmıyor. Başka bir talepleri var: Her tarım ürünü için ürünün maliyetinin bir buçuk katı olarak belirlenecek bir taban destek fiyatı usulünün yerleştirilmesini istiyorlar. Bu talebi de elde edip edemeyeceklerini görecekiz.

Köylülüğün devrimci potansiyeli

Ülkenin 1,5 milyarlık nüfusunun yüzde 60'ı geçimini tarımdan sağlıyor. Hindistan köylüsü neredeyse açlık sınırında yaşıyor. Son çeyrek yüzyılda 400 bin köylü borçlarını ödeyemediği için in-

tihar etti. Hint köylüsünün bağıranıyor. Nasıl mücadele etmesin? Bu dev eylem ve kazanılan büyük zafer köylülüğün Asya'da ve benzeri kıtalarda hâlâ işçi sınıfının en önemli müttefiki olduğunu bir kez daha ortaya koymuş bulunuyor.

Aynı gemideyiz mi dediniz? İşçi açlık sınırının altına indi! İhracatçı patronlar ucuz emek sömürüsüyle kâr rekoru kırdı!

Türk-İş Ekim ayı itibarıyla açlık sınırının 3.093 lira olduğunu yoksulluk sınırının ise 10 bin liraya geçtiğini açıkladı. Yıl sonuna kadar ivmelenen hayat pahalılığı ile birlikte açlık sınırının 3.200 liraya yoksulluk sınırının 10.500 liraya yaklaşması kesin gözüküyor. Bunun anlamı nüfusun ezici çoğunluğunun yoksulluk sınırının altında olduğu, asgari ücret ve civarında

ücretle çalışan 10 milyon insanın da aileleriyle birlikte açlık sınırının altına düştüğüdür.

İktidar ve sermaye bu durumu sanki doğal bir felaketmiş gibi anlatarak "aynı gemideyiz edebiyatı" yapıyor, fedakârlık istiyor. Ama geçtiğimiz süreçte milyonlarca insan yoksullaşmış açlık sınırına itilirken, "aynı gemideyiz" diyen patronlar bakın ne duruma geldi!

Otomotiv sektöründe faaliyet gösteren şirketlerin toplam net kârı neredeyse iki katına çıkmış, 5 milyar seviyesinden 10 milyar liraya ulaşmış. Koç Holding'in Ford Otosan, Tofaş, Türk Traktör başı çekiyor, yine Doğu Otomotiv, Karsan da kârlarını katlayanlar arasında.

İşçiye Türk lirasıyla ödeme yapıp dövizle ihracat yapan şirketler de yine bu dönemde kârına kâr

kattı. Koç'a peşkeş çekilen Tüpraş ve Azerbaycanlı oligarkların SO-CAR'ına peşkeş çekilen Petkim, Sabancı'nın SASA Polyester'i ve Çimsa'sı, Kazancı'nın Aksa'sı, Zorlu'nun Vestel'i, Coca-Cola, Sarkuysan, Mavi Giyim de emekçi halkın gemisi batarken kârlarına uçurtma takanlardan.

Şimdi bu şirketlerin pek çoğu toplu sözleşmelerde işçinin karşı-

sına çıkacak. Ekonomi kötü diye ağlayacaklar. Vestel gibileri ise fabrikalarındaki sendikalaşmayı kırmak için yaptığı baskılara aynı bahaneleri ekleyecek. Ama artık işçi sınıfı uyanıyor. Artık aynı gemideyiz yalanlarına karnımız tok. Hak verilmez alınır diyerek patronlardan hakkımızı söke söke almak zorundayız.

Neden bu haldeyiz?

Milletin birikimleri haraç mezat satıldı! Devlet üretimde sıfırlandı! Üretim özel sektörün kaprislerine teslim edildi! Erdoğan ve AKP 20 senede devlete ait 50 tesis ve işletme, 11 liman, 98 elektrik santrali, 11 otel, 4 bin maden ruhsatı, makine teçhizat demirbaşları, işletme ve imtiyaz hakkını özelleştirdi ve sattı!

AKP'li yıllarda devlet üretim alanında sıfırlandı. Üreten tüm devlet işletmeleri haraç mezat satıldı. Erdoğan şimdi üretim ve istihdamda öncelik vermekten bahsediyor. Ancak üretim artık tamamen özel sek-

törün elinde. Özel sektör de ucuz işçi olmazsa, ucuz kaynak olmazsa üretmem diyerek şantaj yapıyor. Erdoğan faizleri indirerek özel sektöre alın size ucuz kaynak, Türk lirasını pula dönüştürerek yabancı sermaye-

ye alın döviz cinsinden bedava işgücü diyor. Sermaye yine üretmiyor. Çünkü dolar avro zengini parababaları üretime yönelik yatırım yapmak yerine yattıkları yerden bir gecede spekülasyonla milyarlar kazanıyor.

Vatandaşın bir kısmı "devletimin yanındayım" diyerek hâlâ bu olan bitenin dış güçlerin oyunu olduğunu düşünüyor ama gerçek şu ki devlet işçinin, emekçinin, küçük esnafın, çiftçinin değil yerli ve yabancı büyük

sermayenin yanında. Emekçi halk siyasete yumruğunu vuruncaya, işçi emekçi iktidarı kuruluncaya, fabrikalar bankalar devletin, devlet işçinin oluncaya dek bu böyle gider. Ama böyle gelmişse de böyle gitmeyecek!

Erdoğan ve AKP'li yıllarda haraç mezat nasıl satılan kamu işletmelerinin listesi:

Rafineriler, ulaşım ve iletişim, madenler, enerji, tarım: Tüpraş, Petkim, THY, Telekom, HAVELSAN, gübre fabrikaları, Seyitömer Linyitleri İşletmesi, Güney Ege Linyitleri İşletmesi, Murgul Bakır İşletmesi, Samsun Bakır İşletmesi, Yeniköy Linyitleri İşletmesi, Bursa Linyitleri İşletmesi, Sakarya Traktör Sanayi, Ereğli Demir ve Çelik, Eti Alüminyum, Eti Bakır, Eti Elektrometalurji, Eti Gümüş, Eti Krom

Santraller: Ataköy Hidroelektrik Santrali, Beyköy Hidroelektrik Santrali, Çıldır Hidroelektrik Santrali, Denizli Jeotermal Santrali, İkizdere Hidroelektrik Santrali, Kuzgun Hidroelektrik Santrali, Mercan Hidroelektrik Santrali, Tercan Hidroelektrik Santrali, Engil Gaz Türbinleri Santrali, Seyitömer Termik Santrali, Kangal Termik Santrali, Yatağan Termik Santrali, Murgul Hidroelektrik Santrali, Çatalağzı Termik Santrali, Kemerköy Termik Santrali, Yeniköy Termik Santrali, Orhaneli Termik Santrali, Tunçbilek Termik Santrali, Soma Termik Santrali.

Şeker fabrikaları: Kırşehir Şeker Fabrikası, Turhal Şeker Fabrikası, Çorum Şeker Fabrikası, Elbistan Şeker Fabrikası, Muş Şeker Fabrikası, Erzincan Şeker Fabrikası, Erzurum Şeker Fabrikası, Afyon Şeker Fabrikası, Bor Şeker Fabrikası ve Alpullu Şeker Fabrikası.

Tekel: Adana Sigara Fabrikası, Balıca Sigara Fabrikası, Bitlis Sigara Fabrikası, İstanbul Sigara Fabrikası, Malatya Sigara Fabrikası, Tokat Sigara Fabrikası, Yavşan Tuzlası, Ayvalık Tuzlası, Çamaltı Tuzlası, Çankırı Kaya Tuzlası, Tuzluca Tuzlası, Sekili Tuzlası, Kağızman Tuzlası, Kaldırım Tuzlası, Kayacık Tuzlası.

Tekstil fabrikaları (Sümer Holding): Mazıdağı Fosfat Tesisleri, Adıyaman İşletmesi, Malatya İşletmesi, TÜMOSAN İşletmesi, Bakırköy Konfeksiyon San. İşl., Çanakkale Sentetik Deri İşletmesi, Diyarbakır İşletmesi, Beykoz Deri ve Kundura İşletmesi, Sarıkamış Ayakkabı İşletmesi.

Limanlar: Mersin Limanı, İskenderun Limanı, Samsun Limanı, Bandırma Limanı, Derince Limanı, Salıpazarı Limanı (Galataport), Tekirdağ Limanı, Çeşme Limanı, Kuşadası Limanı, Dikili Limanı, Trabzon Limanı.

EKONOMİK KRİZDEN ÇIKIŞIN YOLU:

SERMAYENİN PAYLAŞIM KAVGASINA KARŞI İŞÇİNİN ÇÖZÜMÜ

	Cumhur İttifakı (Tayyip Erdoğan-Damat Albayrak ekonomisi)	Millet İttifakı: (Kemal Derviş-Ali Babacan ekonomisi)	Devrimci İşçi Partisi (İşçinin emekçinin ekonomisi)
Faiz ve döviz kuru	Faiz indir, Döviz kuru artarsa artsın... millette dolar alacak para kalmayınca bir yerde durur nasıl olsa. Döviz cinsinden emeği ucuzlatarak sermaye çek. Düşük faizle müteahhitleri besle, kamu bankasına görev zararını yaz, zararı zam ve vergiyle halka ödet.	Faiz arttır, uluslararası tefecilere yüksek getiri vad ederek cari açığı sıcak parayla finanse et. Yüksek faiz düşük kur. Düşük kurla daha fazla ithalat, daha fazla cari açık, daha yüksek faiz... Borçların anaparasını ve faizini zamlarla vergiyle halka ödet.	Kaynak dağılımı, yatırım kararları faize ve kâr oranlarına göre değil toplumsal ihtiyaçlara öncelik veren merkezi planlamaya göre tahsis edilsin. Kâr amaçlı döviz alım satımı yasaklansın! Sabit kur. Ne düşük ne yüksek faiz! Faizsiz düzen sosyalizmde!
Enflasyon	TÜİK ne açıklarsa o! Ayrıca artarsa da artsın, maşlarda kesinti yapsak isyan çıkar, böylece hem zam yapmış gözüküyor hem de işçinin cebinden parayı zamana yayararak çalabiliyoruz.	IMF'ye git. Acı reçeteyi uygula. Halka kemer sıkıtarak talebi ve enflasyonu düşür. İnsanlarda alışveriş yapacak para bırakmazsak fiyatlar da artmaz. Halk isyan ederse enkaz devraldık deriz.	Enflasyonu TÜİK değil emekçi halkın fiyat denetim komiteleri ölçsün. Ücretleri enflasyon oranında her ay otomatik olarak artıran ve bu taban üzerine zam yapılan eşel mobil (Oynak merdiven) sistemi.
İşsizlik	İşsizlik yok insanlar iş beğenmiyor! Sermaye 250 dolara çalıştıracak işçiyi başka nerede bulacak. Yeni işçiye gerek yok 16 saat mesai! Yasal değil ama işçi geçinebilmek için mecbur; ayrıca müfettiş göndereceğimiz zaman önden haber ediyoruz.	Artarsa artsın... Adı üstünde acı reçete! Yedek işgücü ordusu artarsa işçiler arasında rekabet artar, emek gücü ucuzlar. Patronların kârlarının pardon ekonomisinin sürdürülebilirliği için fedakârlık yapmak gerek.	İşten atmak yasaklansın! Tüm işçilere mutlak iş güvencesi. İş saatlerinin kısaltılmasıyla ve ek vardiyalarla işlerin çalışan nüfusa paylaştırılması. Kamu yatırım seferberliği ile yeni istihdam alanları.
Vergi	İşçiden memurdan maaşını almadan vergisini kes. KDV ve ÖTV ile halka yüklen. Patronlara muafiyet, destek, teşvik, vergi indirimi... Gerekliğinde Beşli çeteden, MÜSİAD'dan başlayarak şirketlerin milyarca vergi borcunu sil!	İşçiden memurdan maaşını almadan vergisini kes. KDV ve ÖTV ile halka yüklen. Patronlara muafiyet, destek, teşvik, vergi indirimi... Gerekliğinde Koç'tan Sabancı'dan TÜSİAD'dan başlayarak şirketlerin milyarca vergi borcunu sil!	Yoksulluk sınırına kadar gelir vergisi sıfır. Temel ihtiyaçlarda KDV ve ÖTV yok! Şirketlere yüksek kurumlar vergisi. Parababalarına servet vergisi! Halkın temel ihtiyaçlar için harcadığı kredi ve kredi kartı borçları silinsin! Kira kontrolü! Evler oturanların!
Sonuç	Kırk katır	Kırk satır	İşsize iş! Herkese aş! Fabrikalar bankalar devletin, devlet işçinin!